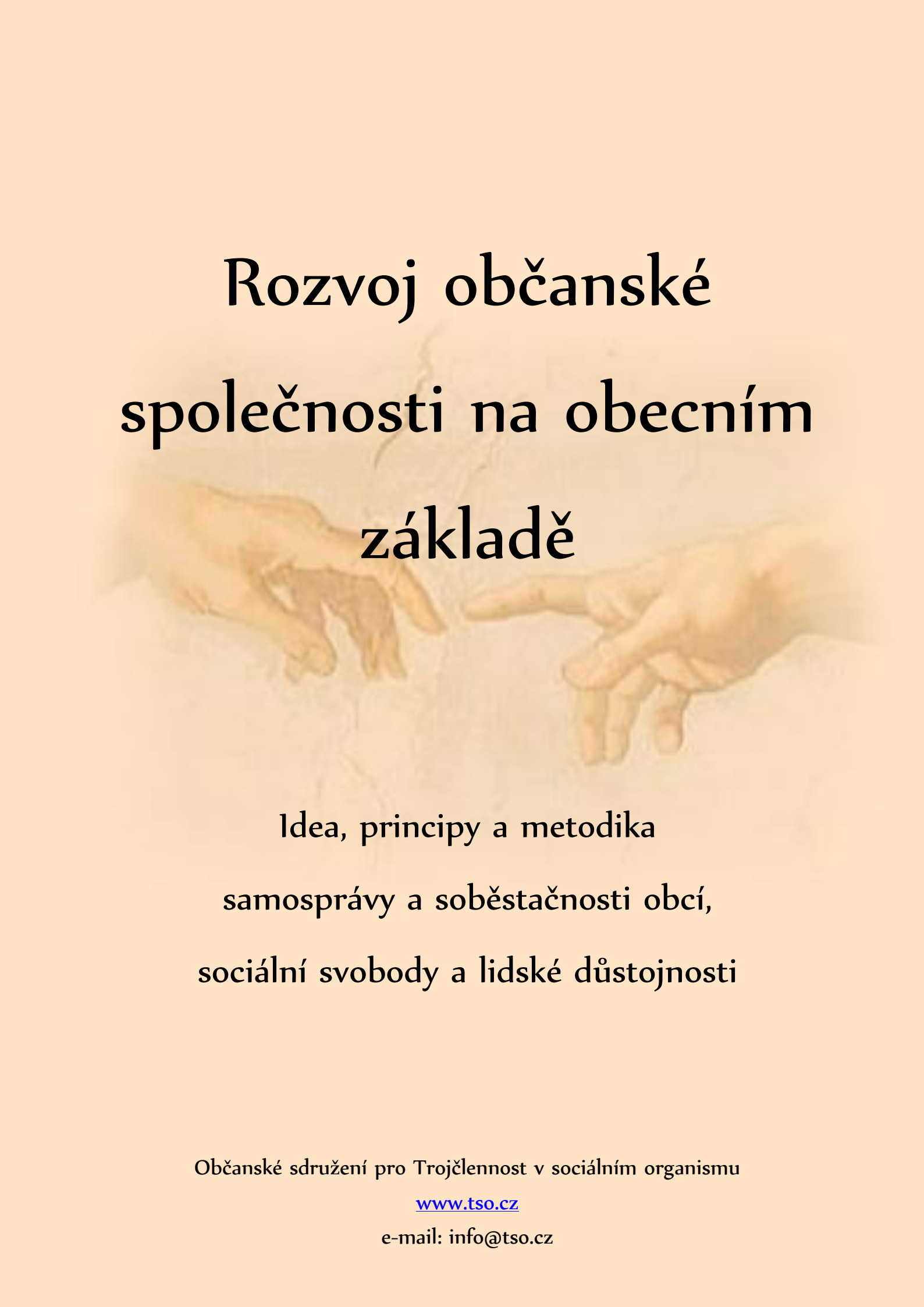

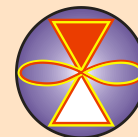
Rozvoj občanské společnosti na obecním základě

Idea, principy a metodika
samosprávy a soběstačnosti obcí,
sociální svobody a lidské důstojnosti

Občanské sdružení pro Trojčlennost v sociálním organismu

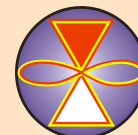
www.tso.cz

e-mail: info@tso.cz

Obsah

Vznik, vývoj a poslání TSO	3
Svoboda	7
Právo veta	10
Občanský soud a náhrada škody	13
Základní životní potřeby a základní pracovní povinnost.....	15
Ekonomika, trh a hospodářství	18
Decentralizace a přírodní zdroje	20
Finance a stárnoucí peníze.....	21
Rodina – péče a výchova	23
Kultura, vzdělávání	25
„Demokracie“, občanství a právo	26
Příklad „demokratické“ zvůle - americký radar v ČR (v Brdech)	28
Co je a co není TSO – jak a proč TSO zavést.....	29
TOTALITA kontra TROJČLENNÝ SOCIÁLNÍ ORGANISMUS	31
příloha a - ÚSTAVA TSO	32
příloha b - OBČANSKÁ SMLOUVA TSO	34
příloha c - Stanovy HO TSO	36
příloha d - AUTORSKÉ PRÁVO TSO.....	38
příloha e - FED	40
Závěr.....	43

Uskutečnění občanské společnosti na obecním základě prostřednictvím metodiky Trojčlennosti v sociálním organismu

Následující text vychází z veřejné diskuse o Trojčlennosti v sociálním organismu (dále jen TSO), která vznikala jako reakce na zveřejnění moravské iniciativy „Programové prohlášení Obnoveného fóra“ 11. 9. 2007. V současnosti probíhá diskuse a upřesňování metodologie prostřednictvím moravské iniciativy pro TSO na <http://www.tso.cz>. Orientaci v následujícím textu usnadní prostudování čtyř příloh: Ústava TSO, Občanská smlouva, Stanovy hospodářské organizace TSO a Autorské právo.

Záměrem moravské iniciativy pro Trojčlennost v sociálním organismu je předat lidstvu metodiku, s níž člověk může:

- ❖ uskutečnit sociální svobodu;
- ❖ zabezpečit sociální jistoty;
- ❖ vydobýt si a uhájit svou lidskou důstojnost;
- ❖ jednou pro vždy poslat do výslužby všechny pokusy a návrhy sanující „demokracii“ či jiné totalitní systémy, v nichž není nejvyšší mírou všech věcí občan disponující mocí uhájit své zájmy proti případné zvlášti většiny.

Investici do prostudování tohoto dokumentu může bohatě zúročit každý. Námitky, že dokument má mnoho stran, neobstojí, neboť co je to délka života prožité ve vězení totality a zvláště proti několika hodinám studia? Je to jako nabídnout hladovějícímu vězni chléb s klíčem uvnitř... Kdo rozlomí chléb a nalezený klíč odmítne, bude stále dokola bloudit světem věčných referend, demonstrací, stávek, peticí, rezolucí, prohlášení, zdražování, korupčního prostředí, konspiračních teorií, zdevastovaných rodinných hodnot i přírodního prostředí, aniž si kdy dopomůže k lepšímu a důstojnému životu.

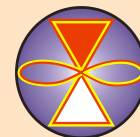
Ostatní (zpočátku jich nebude mnoho) se domluví s obdobně smýšlejícími lidmi a vytvoří samosprávné a soběstačné obce s reálnou ekonomikou podloženou místní měnou, v nich panuje občan. Jiné cesty k lepšímu životu není.

Proveditelnost a potřebu této cesty jsme připraveni obhájit ve věčné diskusi. Stejně tak jsme připraveni prokázat, že nyní už platí jen částečně, co prohlásil ministerský předseda Velké Británie Winston Churchill o demokracii: „*Demokracie je svinstvo. Nic lepšího však nemáme!*“.

Demokracie je skutečně svinstvo, ale to, že nic lepšího nemáme, definitivně pozbylo platnost předložením metodiky sociální trojčlennosti, která bez kompromisů řeší to, co zastupitelské „demokracie“ a jiné totality neřeší, či řešit neumějí a nechtějí.

Kdo si je jistý svým návrhem a systémovým řešením chodu společnosti, může brát metodiku TSO jako hozenou rukavici.

Obstojí jen ti, kdo ve věčné diskusi obhájí myšlenky pokroku a poznání a inspirují takovou mnohost lidí, kteří je uvedou do praxe života!

Vznik, vývoj a poslání TSO

Člověk je předurčen ke společenskému životu, projevujícímu se v různých sociálních sférách (politika, kultura, ekonomika). Jejich poznáním a synkrezí se zabývá TSO, která nebyla vymyšlena, ale objevena, promyšlena a popsána ve dvou časových obdobích filosofem a badatelem Rudolfem Steinerem a moravskou iniciativou pro TSO. Do povědomí světové veřejnosti vstoupila TSO na přelomu 19. a 20. století objevem (Rudolf Steiner) zákonitostí a vztahů sociálních sfér politiky, kultury a ekonomiky, které představují tzv. Horní trojnost. Na přelomu 20. a 21. století vnesla moravská iniciativa do TSO zákonitosti promítající se do reálného života v tzv. Dolní trojnosti, kterou představuje obec, rodina a živnost. Moravská iniciativa říká:

TSO máme za jeden z nejlepších léků na zkaženost dnešní doby. Jako Rudolf Steiner i my jdeme s tímto lékem proti „normálnímu“ proudu, a tedy nutně na všech stranách narážíme na odpor. Michelangelo Buonaroti však řekl: „Čím větší klade materiál odpor, tím trvanlivější je dílo!“

Cílem TSO je, aby lépe fungoval mechanismus chodu společnosti –
abychom žili lidsky důstojnější život a nesli následky svých vlastních rozhodnutí,
nikoliv rozhodnutí druhých, což se děje doposud.

* * *

Skutečnost, že samotní politikové nevědí, kam vývoj směřuje, ukazuje, že to nejsou oni, kdo v jednotlivých státech světa vládne. Téměř všude dnes vládnu nadnárodní banky, u nichž je celý svět zadlužen. Protože nepatří žádnému státu, nemohou být jiné než soukromé. To, co se nepodařilo vojenskou mocí Alexandru Velikému, Napoleonovi, Hitlerovi aj., to se podařilo moci peněz libovolně tisknutých bezejmennými soukromníky. Tito soukromníci skrytí v pozadí bank drží opatě tzv. „vlád demokratických států“:

„Dejte mi kontrolu nad penězi a nebude hrát žádnou roli, kdo vytváří zákony“. (Rothschild)

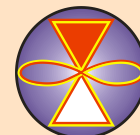
Střední Evropa je přímo ukázkovou výkladní skříní dobře maskované totality, jejíž podstata mění v průběhu časů pouze svou podobu. Po rozpadu Rakouska-Uherska se nově vzniklý Československý stát stal kořistí totalitní liberální ekonomie. Ta byla v roce 1939 nahrazena kulturní totalitou protektorátu Čech a Moravy, po druhé světové válce pak politickou vládou jedné strany. Když jsme v listopadu 1989 zatoužili po změně, zvolili jsme si opět totalitu, tentokrát ekonomickou. Tím se uzavřel bludný kruh, v němž budeme nespokojeně bloudit stále dokola, dokud to nepochopíme a neodhodláme se vzít odpovědnost za svůj život do vlastních rukou. Proto přicházíme s metodikou TSO a výzvou k co nejširší společenské diskusi o ní a jejímu uvedení do praxe života.

„Historie má být paměť minulosti, zrcadlo budoucnosti, usměrňovatelka přítomnosti.“

J. A. Komenský, Obecná porada - Vševěda

Kdy už konečně pochopíme, že smyslem sociálního vývoje je poučit se, a vyvodit
z tohoto poučení takové důsledky, aby už nikdy nemohly vládnout poměry,
s nimiž nejsme spokojeni?

Celý společenský svět je zotročen totalitou, jejíž největší podíl ovládá její ekonomická podoba. Něco podobného (pouze v evropském měřítku) se událo ve starověku vojenskou expanzí antického Říma. Kdyby zůstalo jen u cílů Říma, byla by tato říše sociálním zlem. Stalo se však něco, o co Řím neusiloval - jednota jeho říše umožnila bleskové rozšíření křesťanství.

Umožní-li dnes jednota Evropy rozšíření TSO, může být totalitní zlo opět obráceno v něco dobrého.

Člověka je důstojné, aby byl svrchovaným pánem sebe sama. Člověka je nedůstojná nevědomost, nevolnost (aby byl ovládán cizí vůlí jako nesvéprávný) a zvůle (aby svou vůlí potlačoval vůli svéprávného).

Chceme-li se mít skutečně lépe a posunout se ve společenském vývoji dále, musíme se naučit ctít realitu nikoli podle našich egoidních měřítek užitečnosti, ale pro realitu samu. To je kritérium věrné (pravdivé) a životodárné (plodné, moudré) lásky.

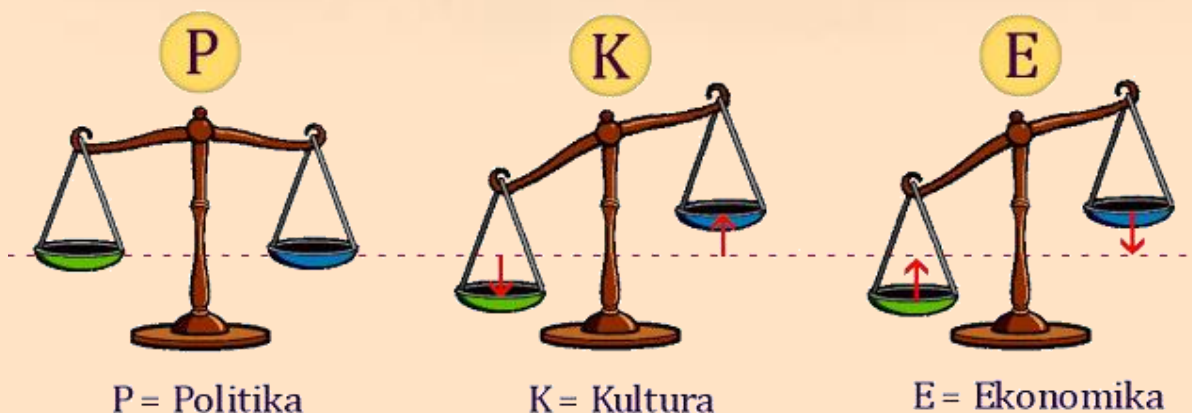
To, co pravdivě bez subjektivních iluzí poznáme, jsme schopni věrně vyjádřit v jasných představách a logických pojmech. Jedině tak můžeme plně vědomě a správně zasahovat (bezprostředně konat nebo argumentovat) také do okolní reality. Čím více lidí bude k realitě přistupovat podle tohoto nového kritéria, tím méně bude ve světě nepravostí, a tím více občanů bude pro TSO. V rámci TSO pak nebude místa pro páčání nepravostí ani u těch, kteří ještě egoidní kritérium užitečnosti neopustili. Jiné cesty není.

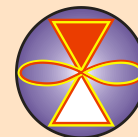
Pro zavedení TSO je nutno vyvinout nejen občanskou, ale také politickou aktivitu (např. stranu pro zavedení TSO), aby byl překonán odpor současných politických stran. Taková politická aktivita bude tedy ve skutečnosti apolitická a po skutečném zavedení TSO ztratí jakýkoliv další smysl.

V současnosti se TSO zabývají jednotlivci, což k její realizaci nestačí. Je zapotřebí dostatečného množství budoucích občanů TSO v jejích samosprávních obcích.

* * *

Národ či občané, kteří pochopí, že TSO umožňuje účinně vzdorovat sociálnímu zlu a aktivně se ujmou této výzvy, mají příležitost stát se nositelem nového evropského, případně světového impulsu při řešení negativních celospolečenských a globálních jevů.

Trojčlennost a trojjedinnost

Lidský sociální organismus je ve svém zárodku trojčlenný (ekonomie, kultura, politika). Protože však vždy podřizuje ostatní články totalitě jednoho (odtud trojí totalita sociálního organismu: kulturní, politická, ekonomická), nechová se trojčlenně, ale vždy totálně jednostranně.

Samotná trojnost článků tedy nestačí, neboť je tu přirozený sklon k boji o totální nadvládu jednoho z nich nad ostatními. Proto je třeba hledat cesty k takovému sjednocení trojnosti, v němž žádný z článků nedominuje nad ostatními.

V metodice TSO jsou tři na sobě nezávislé články (ekonomika, politika, kultura) spojeny v trojjedinnost subjektem každého člověka, který je zapojen do všech tří článků TSO. V každém z těchto článků je vybaven takovými právy a povinnostmi, které přirozené sklony k sociální totalitě účinně neutralizují.

Duchovní náboj tří sociálních článků lze rozpoznat i v trojici neuskutečněných ideálů francouzské revoluce: svoboda-rovnost-bratrství. Tyto články se vztahují ke třem přirozeným společenským systémům sociálního organismu:

1. rovnost ke sféře právní (politika),
2. svoboda ke sféře duchovní (kultura) a
3. bratrství ke sféře výrobní (ekonomika).

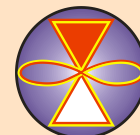
Zákonitosti každého ze tří článků sociální trojčlennosti představující Horní trojnost lze demonstrovat na mechanismu vah:

1. **Politiku představují váhy v rovnováze**, neboť politika má garantovat všem bez rozdílu rovnost (rovnováhu) práv a povinností.
2. **Kulturu představují váhy vychylované z rovnováhy** (porušení rovnováhy), neboť poznáváním a učením se prohlubují rozdíly mezi lidmi. I kdyby se všem dostalo stejného vzdělání, přece má každý jiné vlohy a dopracuje se tedy jiných výsledků. Tím je dána nerovnost v kultuře, která nesmí být potlačována ve jménu politické rovnosti. Tato kulturní nerovnost se musí rozvíjet svobodně u každého podle jeho vloh a zaměření.
3. **Ekonomiku představují váhy uváděné z nerovnováhy zpět do rovnováhy** (úsilí o rovnováhu). Tato tendence ekonomiky je patrná z tržních vztahů, kde se nabídka snaží vyrovnat poptávce. Tak jako po nasycení přichází časem zase hlad, poptávka se stále obnovuje, a proto nemůže být rovnováhy hospodářským úsilím nikdy dosaženo. Rovnováha je možná pouze v politice. V ekonomice neplatí politická rovnost a to ani v poptávce - každý má jinou míru nebo druh potřeb, ani ve výrobě - každý je produktivní podle schopností a zaměření, které si rozvinul v kulturní sféře.

Dosud vstupovala TSO do lidského povědomí jen v podobě Horní trojnosti (politika, kultura, ekonomika). Připojením Dolní trojnosti (obec, rodina, živnost) získává TSO možnost vypořádat se také s tím, co se nazývá „národnostní konflikt“, neboť ten je v kompetenci samosprávních obcí, garantujících všem občanům rovnost práv bez ohledu na jejich národnost. S rovností práv ovšem neoddelitelně souvisí rovnost povinností, mezi něž v první řadě patří povinnost nepoškozovat, tedy také neobtěžovat své okolí. Obtěžování může načas život obce narušovat, ne však jej zablokovat, neboť pro takové případy je tu občanský soud, viz kapitola [Občanský soud a náhrada škody](#).

Osamostatněním tří článků Horní trojnosti (politiky, kultury, ekonomiky) chrání TSO samosprávu také tří nižších sociálních článků Dolní trojnosti (obce, rodiny, živnosti).

V obci pak lze samosprávu realizovat jen právem veta ([viz Právo veta](#)),
jímž je zpětně chráněna také celá TSO.

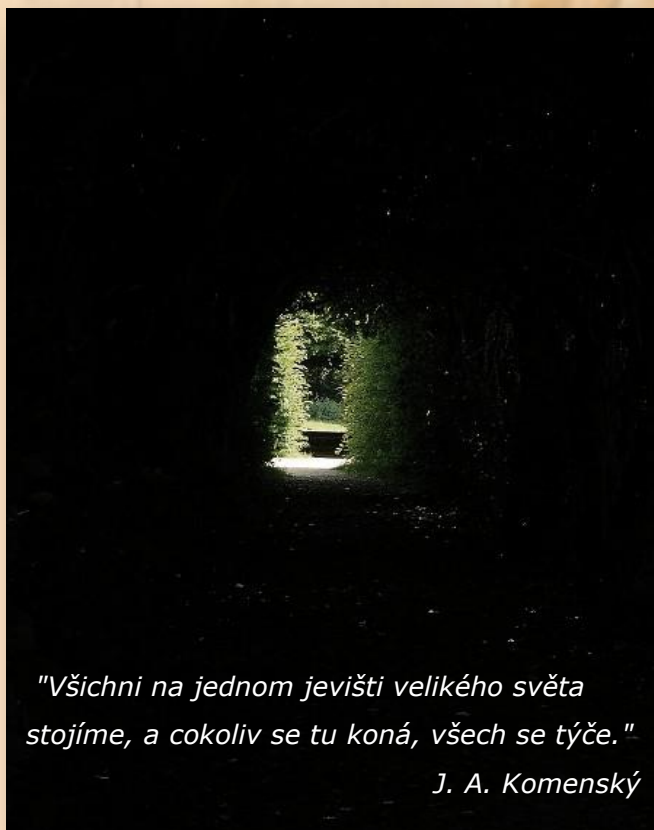
Dnes občané doplácí především na omyly svých „zástupců“, kteří nejenže na své totalitní omyly nedoplácí, ale naopak za ně dostávají bohaté „odškodné“ aniž by se z pochybení poučili. V TSO doplatí občané jen na své vlastní omyly, z nichž se poučit mohou.

V TSO se občané mohou dopouštět chyb jen omylem,
zatímco v totalitách se „zástupci lidu“ mohou dopouštět „chyb“ i záměrně.

Založit TSO v současném totalitním prostředí nebude snadné, není to však nemožné. Je zapotřebí občanů, kteří odmítnou nadále se nechat zotročovat a znásilňovat, a jejichž počet bude dostačující k vytvoření alespoň jedné jediné samosprávné obce. Ta se ve svém okolí stane tím (bude-li úspěšná), čím je kvásek v chlebovém těstě.

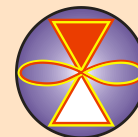
Principy TSO, které staví na osobní odpovědnosti jednotlivce, jsou zcela odlišné od historického i současného vnímání společenského uspořádání a mezilidského chování. Často kladená otázka, zda TSO není jen pro dokonalé občany je téhož rázu, jako otázka, zda šachy nejsou jen pro velmistry. Jako na pravidlech hry v šachy není nic otázkou výkladu, neboť jsou jednoznačné, není ani otázkou výkladu nic na TSO. Jako úroveň hráčů určuje úroveň hry v šachy, tak úroveň občanů určuje úroveň TSO. Ani ta nejnižší úroveň však neohrožuje ani TSO, ani šachy.

**TSO by nepřinesla nic nového,
kdyby nedokázala negativní jevy totality bez výjimky neutralizovat.**

*"Všichni na jednom jevišti velikého světa
stojíme, a cokoliv se tu koná, všech se týče."*

J. A. Komenský

Svoboda

„Nikdo není beznadějněji zotročen než ten, který falešně věří, že je svobodný.“ J.W. Goethe

Proč si lidé myslí, že jsou svobodní? Proč zaměňují vnější volnost za svobodu, když se vnější volnost má ke svobodě jako rybníček k oceánu?

Pochopení svobody v pojmovém i významovém smyslu není vůbec jednoduché. Kdo však vytrvá, svět, který se mu tím otevře, dostane řád a smysl. Je pravděpodobné, že už se potom nenechá odradit od hledání východiska ze současného sociálního otroctví.

Vždy, když mluvíme o svobodě, je třeba přísně rozlišovat dvojí svobodu - svobodu vnitřní, jako individuální schopnost svobody (svobodomyslnost) a svobodu vnější jako vnější projev uskutečněné vnitřní svobody.

Vnitřní svoboda se dá zevně realizovat pouze v podobě takového sociálního uspořádání, které vnější projev vnitřní svobody skutečně umožňuje (TSO) a ne pouze deklaruje (současné totality).

Zjednodušeně lze říci, že vnitřně svobodní můžeme být, jen když nepodléháme a neotročíme předpoklům, které jsou člověku buď zcela přirozené (antipatie, sympatie, sebeláska...), nebo uměle vsugerované (víra, přesvědčení, učení...). Vnější svobodu si také nesmíme plést s ničím neomezenou libovůlí či zvůlí. To znamená, že vnější svobodu nelze pokládat za něco neomezeného, na druhé straně ji však nelze vymezovat zvenčí např. Engelsovou poznanou nutností, což je definice zvůle, nikoliv svobody.

Vnější svoboda musí být omezována z vlastního svobodného nitra (ohleduplností, obětí lásky atp.), aby neobtěžovala (neomezovala zvenčí) svobodu jiných.

Lidé se většinou domnívají, že být zevně svobodný znamená dělat a mluvit si, co chci, bez jakéhokoli omezení. Jenže, děláme-li si neomezeně, co chceme, dříve či později narazíme na souseda, který si chce rovněž dělat neomezeně to, co se mu zlíbí. Takto pojímaná vnější neboli sociální svoboda je zvůlí a vede nutně ke kolizím nahrávajícím jen soudní moci. K nekonfliktnímu soužití však těžko kdy dospěje.

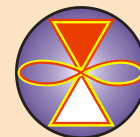
Dělat si neomezeně, co chci, je klamnou iluzí vnější svobody.

Rozdíl mezi vnější (sociální) svobodou a zvůlí (resp. libovůlí) je v tom, že pravá vnější svoboda nekonkuruje svobodě jiných, jak tvrdí Jean-Jacques Rousseau: „*Svoboda jednoho člověka končí tam, kde začíná svoboda druhého*“. Jean-Jacques Rousseau má pravdu jen v jednom: Vnější svoboda je omezená! Otázkou ovšem je: Čím může být vnější svoboda omezená, ohraničená? Odpověď spočívá v zákonitosti, že nekonečné není reálné. Možností reálné svobody je tak jednoznačně vymezená volnost konečného prostoru. V případě vnější (sociální) svobody je tato konečná prostorová volnost vymezena TSO, konkrétně pravidly její politické sféry (rovnosti) a občanským právem veta v samosprávních obcích. Pravidla TSO však přímo vnější sociální svobodu nevymezují, ale usilují o to, aby v TSO nebyl nikdo poškozován fyzicky, morálně ani mravně.

Reálnou sociální svobodu nelze uzákonit (přestala by být svobodou).

Lze ji pouze umožnit a chránit nepřímými pravidly, které v případě poškození zaručí neprodlenou náhradu způsobené škody (*viz Občanský soud a náhrada škody*).

I přes neprodleně zaručenou náhradu škody by však příliš časté či neustálé poškozování fakticky vnější svobodu neumožňovalo. Proto vnější (sociální) svoboda není v TSO přístupná nezpůsobitelným (nedospělým, hulvátům, dravcům, recidivistům atp.). Teprve za těchto podmínek má pro vnější svobodu neprodlená náhrada škody smysl, ač sama náhrada škody vnější svobodu nepředstavuje, ani ji nijak nevymezuje.

Nutnost neprodleně nahradit způsobenou škodu podněcuje k ohleduplnosti:

Vnější (sociální) svoboda je pravá pouze tehdy, je-li omezena, ohraničena zevnitř vlastní svobodnou vůlí (svobodomyšlností), projevující se zevně jako vlastní ohleduplnost a nikoli jako iluze cizí sociální svobody!

Nechtěné poškození v TSO koriguje náhrada škody. Aby k úmyslnému poškozování nedocházelo, koriguje ho nejen náhrada škody, ale také možná ztráta občanských práv. A protože se svoboda nemůže a nesmí vztahovat na možnost působení škody druhým, nelze svobodně prezentovat ani názory, které někoho poškozují, urážejí či pomlouvají.

Je třeba pochopit, že vnější svoboda je jen pro vnitřně svobodné, svobodomyšlné, kteří jsou mimo jiné schopni ohleduplnosti! Svoboda není pro škůdce!

Svoboda souvisí se svobodnou volbou. Ke skutečně svobodné volbě může člověk dospět především na základě správné a hlavně láskyplné výchovy, na níž může zdravě rozvíjet své vlastní poznávání reality a sbírat životní zkušenosti. Proto TSO staví nade vše svobodu lidské individuality, což znamená, že TSO mohou založit hlavně lidé, kteří nad individuální svobodu nic jiného nestaví.

Se svobodou souvisí i láska, neboť jen vnitřně svobodný (svobodomyšlný) člověk může milovat pravou láskou.

Čím více sociální svobodu uzákoňujeme, tím víc ji omezujeme!

Proto TSO stojí a padá s právem veta plnoprávného občana v samosprávné obci.

Toto právo, které je základním kamenem TSO, musí být nadřazeno veškerým vztahům (zákonům a smlouvám).

Protože každé právo souvisí s nějakou povinností, tak i s právem veta souvisí povinnost neomezovat svou občanskou svobodou svobodu jiného občana a povinnost nahradit případnou škodu. V TSO může něčí aktivitu vetovat pouze ten, koho tato aktivita prokazatelně poškozuje nebo obtěžuje. Neprokáže-li ovšem nijakou škodu, sám se svým neoprávněným vetem stane škůdcem. Jen tak lze naplnit sociální svobodu, neboť jinak sociální svoboda není možná! Kdo nechce být aktivní, nemůže být svobodný.

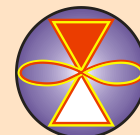
Ideje TSO stavíme na hlasu zdravého rozumu a na chronicky špatných zkušenostech s politickými „odborníky“ a dalšími usurpátory lidskosti!

Lidé se nesmí nechat zastupovat tam, kde svou aktivitou mohou své věci zařizovat sami! Uvědomme si, že i kasař je odborník. Odborník, který nám však není podřízen, je nám pouze ke škodě!

TSO garantuje svobodu oddělením rovnosti (politiky) od svobody (kultury) a bratrství (ekonomiky), neboť svoboda v ekonomice je ve skutečnosti pouhou zvůlí dravce na úkor bratrství, stejně tak, jako je zvůlí svoboda v politice na úkor rovnosti. Údajná ekonomická a politická svoboda je zvůle, která atakuje nejen zákony bratrské spolupráce a rovnosti práv a povinností, ale ve svém důsledku také skutečnou lidskou svobodu (kulturu).

V dnešních totalitních režimech ve skutečnosti nemáme žádnou svobodu, ale pouze v různých státech různě omezenou vnější volnost.

Jestliže TSO nastoluje v ekonomice bratrství a v politice rovnost, pak jen proto, že svoboda do ekonomiky a politiky nepatří.

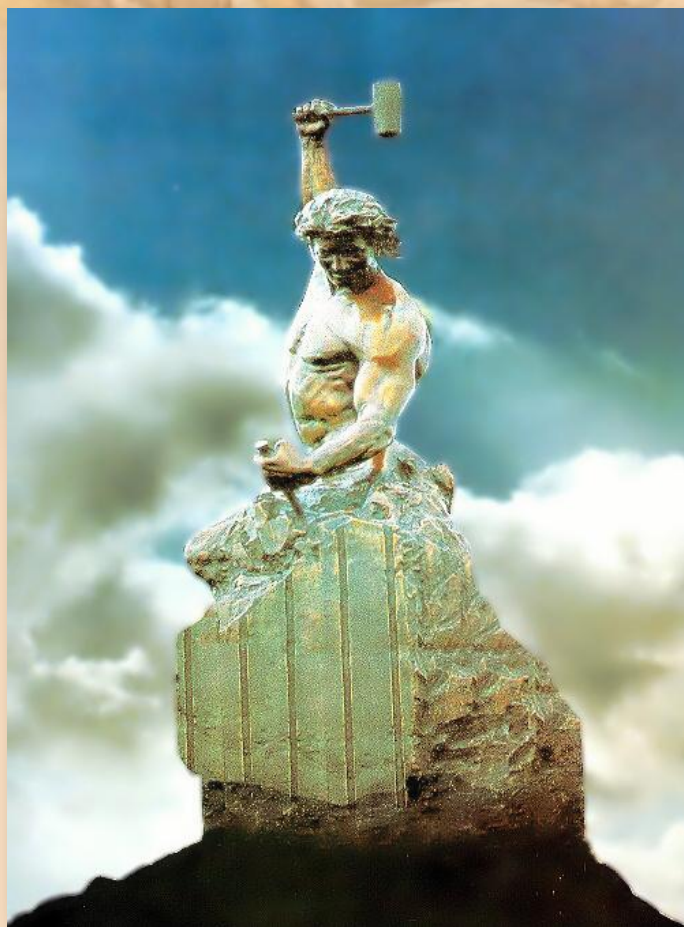

Svoboda v ekonomice a v politice umožňuje animální „zákon džungle“, jenž dává volnou ruku dravcům na úkor svobody jejich obětí. Jeví-li se to jako něco obvyklého, pak to jen dokládá tragedii lidstva, které ve své nevědomosti připustilo, aby zmatení a zvrácenost bylo nejen něčím obvyklým, ale dokonce zákonným.

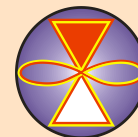
Otázkou svobody je i účast na domobraně. Domobrana jako povinnost svobodného občana sociální svobodě nijak neprotiřečí, neboť není práv (např. práva veta) bez odpovídajících povinností (např. domobrany). Pacifismus nemá s domobranou nic společného. Kdo se nechce bránit, jako by otevřel dveře svého domu všelikým škůdcům. Jeho věc. Nechť se však potom nedomáhá pomoci spoluobčanů (domobrany) na dopadení škůdce, neboť on jim v případě jejich poškození pomoc odmítá (odmítá účast na domobraně). To není mírumilovnost, to je pokrytecký egoismus, jenž chce být chráněn, veškerá rizika obrany však přenechává spoluobčanům. Takový egoista nechť se ani nedomáhá práva na náhradu škody. Za jeho vypočítavost ho nemusí trestat obec, za to ho vytrestají nikým neohrožovaní škůdci.

„Jestliže budete společně hájit věc svobody, jež je věnem lidské přirozenosti, kdo vás přemůže?“

J. A. Komenský

NADĚLME SI SVOBODU

Právo veta

V TSO není vyšší moci než moci jednotlivých občanů s právem veta.

Právo veta je zde proto, aby se každý snažil se svým spoluobčanem domluvit a nehledal cestičky, jak ho podvést. Je to opatření, na které nejsme zvyklí, a proto se obáváme, že se občané s právem veta budou chovat ke svým spoluobčanům stejně bezohledně jako dnešní totalitní moc.

Právě proto, že tzv. „demokraciím“ na jednotlivém občanovi vůbec nezáleží, musí se občané poohlédnout po možné změně. TSO jde o jednotlivého občana, který si své zájmy může ochránit pouze a jen právem veta. Světové sociální katastrofy (války, hladomory, pandemie, inflace, hospodářské krize, státní bankroty, státní terorismus) rozpoutaly vždy jen vládnoucí elity a ne jednotlivý občan, který řekl „ne!“ Kdyby jeho „ne!“ mělo takovou platnost (moc), pak by k uvedeným katastrofám nikdy nemohlo dojít.

Je třeba předeslat, že právo veta se vztahuje pouze na případné změny uvnitř obce, která v TSO představuje politickou organizaci dolní trojnosti. Zde ho mohou použít pouze ti občané, jichž se případ, který mohou vetovat, bezprostředně týká.

Například změnu, která se týká občanů bydlících v jedné ulici, mohou vetovat pouze oni, nikdo jiný. Právo veta se však už nevztahuje na volby do tří samostatných zákonodárných sborů (kulturního, politického, ekonomického), neboť v tomto případě by zabrzdilo veškerý vývoj. Zde rozhoduje většinové ano.

V TSO neřídí obec „malý parlament“ v podobě obecního zastupitelstva, ale samotní občané. Proto nemá obec představovat příliš velký územní celek. Tak např. samosprávnou obcí nemůže být velké město, ale jeho městská čtvrť, zvaná řecky „demos“ - odtud „demo-kracie“, vláda městských čtvrtí. Celé město pak představuje „svaz obcí“. To, co dnes známe jako obecní zastupitelstvo, představují v TSO samotní občané. Ti obecní věci spravují podobně, jako např. advokát spravuje právní záležitosti svých klientů, aniž o nich může sám rozhodovat.

To, co tu hlásáme, není anarchie, ani tzv. „demokracie“, ale samospráva ochraňující sociální svobody jednotlivce proti pletichaření tzv. „většin“.

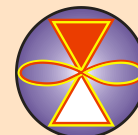
Pletichář si vždy najde cesty, jak pro naplnění svých zájmů získat (např. úplatkářstvím) potřebnou hlasující většinu. Tomu provždy zabrání právo veta, jako jediný skutečně účinný prostředek proti zneužití moci či korupci. Občanské právo veta nemá za cíl zlepšit korupční prostředí v rámci tzv. „demokracie“, ale v rámci TSO ho úplně vymýtit.

Pokud má ve skutečné demokracii vládnout většina, pak tuto ideu naplňuje pouze a jen právo veta. Toto právo totiž dává vládě všem občanům obce, nikoli jen menšině zkorumpovatelných zastupitelů, poslanců a ministrů, kteří ve skutečnosti nezastupují většinu, ale zmanipulovanou menšinu účastníků voleb.

Z uvedeného vyplývá, že právo veta nemůže existovat mimo TSO, neboť ho totalitní moc nepřipustí. Také TSO nemůže bez práva veta existovat, protože jen to dokáže držet zákonodárce na uzdě. TSO je s právem veta samosvorné!

Právo veta zastřešené TSO brání totálnímu rozvratu (obce, rodiny, živnosti) a je jediným možným mechanismem realizace individuální sociální svobody.

Protože však každé právo musí neoddělitelně souviset s odpovídající povinností, souvisí právo veta s povinností zdůvodnit ho, včetně případné náhrady vetem způsobené škody, pokud nějaká

vznikla. Tím odpadá zneužití veta svévolí a kverulantstvím a otevírá cestu k pravé odpovědnosti a toleranci. TSO mohou založit jen lidé, kteří právo veta chtějí a vědí, proč ho chtějí. Ti, co TSO nechťejí, se občany jeho samosprávné obce nestanou. Takoví lidé zůstanou občany totalitního režimu.

V případě práva veta je zřejmé, že zastupitelstvo v samosprávné obci nebude zasedat, aby vymýšlelo podvody, které nemají šanci přes právo veta projít! Zasedání tím ubude a přibude občanské spolupráce. Kdo bude vetovat věc, která je pro něho výhodná?

Občan musí své veto spoluobčanům zdůvodnit, např. tím, že by případnou změnou v obci utrpěl škodu. Jde-li o škodu jednorázovou, lze mu ji nahradit a tím dosáhnout odvolání veta. Trvalou škodu lze odvrátit např. tím, že danému občanovi nabídneme výhodnou změnu bydliště. Neutrpí-li občan žádnou škodu (hmotnou, morální nebo mravní) a přesto na vetu trvá, způsobuje tak škodu spoluobčanům. To dále řeší občanský soud, který jeho veto může prohlásit za neplatné. Proti námitkám totalitou zmanipulovaných mozků o možnosti zneužití práva veta občanem nebo zastupitelem lze konstatovat, že v zásadě vzato je zneužitelné všechno!

Jsou tu však jisté rozdíly v zainteresovanosti na předmětu rozhodování:

- a/ totalitní zastupitel, vyjma obecního, zpravidla rozhoduje o tom, co se má stát v obci, ve které nežije, takže nebude vystaven případným negativním následkům svého rozhodnutí, či projevům nevole sousedů
- b/ občan s právem veta vždy rozhoduje o tom, co se má stát v obci, ve které žije, takže bude vystaven případným negativním následkům svého rozhodnutí, či projevům nevole sousedů

Jsou tu také rozdíly v motivaci při rozhodování:

- a/ důvodem zneužití pravomoci zastupitelem může být kverulantství nebo korupce (zištná, spiklenecká atp.), která ve většině případů zůstává nepotrestána
- b/ důvodem zneužití práva veta občanem může být jen kverulantství, které dojde zasloužené odměny např. tím, že jsou tomuto občanovi odejmuta občanská práva – a to je v občanské společnosti skutečně velmi nepříjemné

Jsou tu také rozdíly v možnostech prevence, dokazování a trestání zneužití:

- a/ u zastupitele není prevence ani důkazu a případný trest (v nejkřiklavějším případě) je většinou formální (odvolání z funkce)
- b/ projevuje-li se někdo již ve své nezletilosti jako kverulant (či jinak negativně), občané ho mezi sebe jako plnoprávného občana nepřijmou.

TSO veškerý zločin minimalizuje tím, že ponechává výkonnou i zákonodárnou moc plně v rukou řadových občanů, kteří nejlépe vědí, co potřebují a co jim vyhovuje. Pokud se zmýlí, zaplatí za své vlastní omyly, nikoli však za cizí. Právo veta také spolehlivě ubrání menšiny a jednotlivce proti případným spikleneckým většinám.

Kolik duševního úsilí dovedou lidé vynaložit k vymýšlení těch nejbizarnějších námitek proti právu veta, zatímco pro právo veta nejsou ochotni vymyslet nic. Alexandr Puškin o tomto pozoruhodném jevu praví:

*„Nestojí stádo o svobodu
- dědictvím jeho z rodu k rodu
je chomout s rolničkou a bič!“*

(báseň: „Vyšel jsem dřív než hvězda ranní“)

Námítky proti občanskému právu veta jsou téhož ražení jako výrok: Než riskovat zneužití sociální svobody (práva veta), to ať zůstanou raději všichni sociálně nesvobodní! Nebo: Než riskovat zánik TSO návratem k totalitě, tak to raději v totalitě zůstaňme! Popř.: Ať se doživotně uvězněný nepokouší o útěk. Mohli by ho chytit a uvěznit!

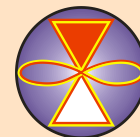
Ať na právo veta nahlížíme z jakékoliv strany, je to vůbec nejcennější dar, jaký může svobodné společenství občanovi nabídnout.

Nejenom, že občanovi umožňuje utvářet svůj život tak, jak chce a umí on, že mu umožňuje uhájit svá práva proti většině, ale také ho chrání před sebou samým. Zneužití veta totiž s sebou nese odejmutí občanských práv, takže si jeho uplatnění občan jistě řádně promyslí. Tomu se říká skutečná osobní odpovědnost a ne neustálé svalování viny na někoho jiného.

* * *

Právo veta je v kvalitě mezilidských vztahů něco tak zásadně nového, že se na jeho pochopení či nepochopení projeví vyspělost totalitou vychovávaného a ovládaného myšlení.

Občanský soud a náhrada škody

Úkolem TSO není předepisovat „co je správné a co ne“, ale umožnit lidem, aby to správné mohli hledat sami, aby při tom nikoho nepoškodili a pokud se tak stane, aby škodu nahradili. Hlavní memento TSO zní: „Nikdo nesmí být poškozen!“

Pokud je někdo poškozen, musí mu být škoda (kterou vyčíslí on, nikoli „nezávislý odborník“) plně nahrazena. V případě, že někdo v obci musí ustoupit „veřejnému zájmu“, musí ho náhrada škody, např. změnou bydliště, natolik uspokojit, aby na použití práva veta netrval. V opačném případě se na něm dopustíme nespravedlnosti.

TSO řeší náhradu škody občanským soudem, který může představovat každý plnoprávný občan. Tento plnoprávný občan, který představuje občanského soudce v případě, že se na něj poškozený obrátí, nepotřebuje právnické vzdělání, neboť současné nepřehledné množství zákonů v TSO prostě neexistuje.

Jediný zákon, který musí platit a jehož porušení dokáže posoudit každý, kdo má „všech pět pohromadě“, je následující:
Komu byla způsobena škoda, tomu musí být škůdcem nahrazena.

Předmětem soudu nemají být zákony a výklady jejich nejednoznačných formulací, ale skutky. Poruší-li např. někdo jednostranně smlouvu, posuzuje soudce, zda tím druhé straně vznikla škoda či nikoliv a zda je někdo vinen či nevinný. K tomu musí např. prostudovat smlouvu a vyslechnout výpovědi sporných stran i jejich svědků. Obecně platí:

Lze-li nějakou větu či souvětí u občanského soudu vykládat různě, je třeba příslušné znění upřesnit tak, aby bylo jednoznačné.

V TSO občanský soudce svým rozsudkem podléhá jinému občanskému soudci. Nic víc, pro spravedlnost soudu udělat nelze! To není pouhá „pojistka“, ale sám předpoklad nezneužitelnosti.

Napadení, zpochybnění a ověřování soudního rozhodnutí je totéž jako napadení úsudku, mínění, názoru či přesvědčení druhé osoby. Jde jen o to, činit tak kultivovaně, nikoli hulvátsky, urážlivě atp. Namísto používaného právnického pojmu „napadení“ je proto vhodnější méně útočný pojem „zpochybnění“.

Bez možnosti zpochybnit úsudek by se lidé nikdy nevymanili z omylů.
Zpochybňování a obhajování úsudků je podstatou veškerého smysluplného dialogu.

Může se stát, že dojde ke způsobení škody, aniž lze škůdce občanským soudem jednoznačně určit. I tehdy musí být ovšem škoda nahrazena. Ve vztahu občana k obci platí dumasovské heslo tří mušketýrů: „Jeden za všechny, všichni za jednoho!“ Převáděno do obecní sféry platí:

„Škoda občana je škodou obce a škoda obce je škodou všech občanů!“

Tzn., že tam, kde k náhradě škody škůdcem nedošlo nebo nemůže dojít, hradí občanovu škodu obec. Tím vzniká škoda obci, kterou hradí všichni občané. Obec totiž disponuje prostředky (zejména nájmy za pozemky), které jí svěřili její občané. Tím vzniká škoda všem občanům, jejichž zainteresovanost nespočívá jen na předcházení takovým škodám, ale i na dohledu, aby škodu způsobenou kterémukoliv občanovi nahradil pokud možno škůdce.

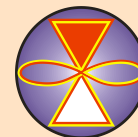
V TSO není moc v rukou nijakého vyššího celku (státu atp.), ale v rukou občanů.

Občané rozhodují individuálně a kolektivně. Kolektivně (jednohlasně) rozhodují občané TSO především o tom, kdo v obci získá plnoprávné občanství, popř. kdo ho ztrácí. Rozhodují však také o tom, jak zabezpečit v obci pořádek (domobranou), pokud to přesahuje pravomoc či možnosti jednotlivého občana.

TSO nebourá to, co dosud stačilo a fungovalo pozitivně (spravedlnost, slušnost, humanitu, solidaritu atp.), ale to, co dosud fungovalo zvráceně, tedy „zákony džungle“. Tyto zvrácenosti se postupně, s rostoucí vzdělaností a kulturností lidí, nejen neodstraňují a neřeší, ale naopak se stávají stále rafinovanějšími, záludnějšími, pokrytečtějšími, maskovanějšími... Vývoj tu nepopíratelně existuje, ale jaký? Protože dravci drancují bezohledně nejen své bližní, ale také přírodu, spěje tento vývoj neodvratně k sociálním a ekologickým katastrofám. Je užitečné vědět, že existuje řešení.

Základní životní potřeby a základní pracovní povinnost

Nynější sociální nejistoty spočívají ve vydírání občanů základními životními potřebami, které si na rozdíl od ostatního zboží koupit či zajistit musejí. Zdražování způsobuje nenasytnost globálních korporací a monopolních prodejců, kteří se zmocnili přírodních zdrojů. K základním životním potřebám (dále jen ZŽP) patří vše, co je nezbytně nutné k důstojnému životu člověka:

- a) základní výživa (potraviny, voda, čistý vzduch, atp.)
- b) základní bydlení (minimální obytná plocha, otop, osvětlení, atp.)
- c) základní ošacení a obutí
- d) základní zdravotní péče
- e) základní vzdělání (školství a řemesla)
- f) případně další základní životní požitky dle ustanovení kulturní sféry horní trojčlennosti

TSO zabezpečuje ZŽP, na které má člověk právní nárok (všeobecně lidské právo viz příloha b „Občanská smlouva TSO“) prostřednictvím základní pracovní povinnosti (dále jen ZPP). Ta představuje takovou míru pracovní povinnosti, která je nezbytně nutná na pokrytí ZŽP.

ZŽP nemohou být předmětem volného trhu, neboť ve svých základních životních potřebách je každý vydíratelný a nemůže se tedy volného trhu účastnit nenuceně.

Předmětem volného trhu může být jen to, co je vyprodukováno a konzumováno nad míru ZŽP, např. auta, televize atp., ale i nadměrná produkce a spotřeba toho, co počítáme mezi ZŽP.

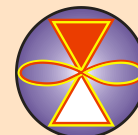
Pokud ZŽP předmětem tzv. „volného trhu“ jsou, mohou tak trhovci (překupníci) spotřebitele libovolnými cenami vydírat. Sami od sebe by však nikoho vydírat nemohli, kdyby jim to neumožňovaly zákony, vymyšlené tzv. „zástupci lidu“ (zákonodárci). Ať už zákonodárce jedná ze své vlastní vůle, nebo jako úplatná či vydíraná loutka, tahaná odněkud z pozadí za nitky, nenacházíme tu jiný motiv, než motiv mravní a morální zvrhlosti, nenacházíme tu jiné pohnutky, než pohnutky egoisticky a bezohledně hamižné. Jaké argumenty vyvrátí tvrzení, že svět je v rukou organizovaného zločinu?

Vzpomeňme např. na vývoj cen následkem jejich liberalizace po tzv. „sametové revoluci“ v České republice. Tehdy občanům Václav Klaus v TV vysvětloval zákony tzv. „volného trhu“ následovně: „Je-li nabídka nižší než poptávka, ceny jdou nahoru, je-li nabídka vyšší než poptávka, ceny jdou dolů.“ Praxe však byla jiná. Např. československé zemědělství tehdy vyrábělo mnohem víc potravin, než mohl domácí trh spotřebovat (po zrušení RVHP tato nadprodukce zůstala doma). Podle Klausových zákonů trhu by tedy měly jít ceny potravin prudce dolů. Ony však šly naopak prudce nahoru! To je skutečný „volný trh“!

Zoufalí zemědělci zaorávali úrodu, vylévali mléko do kanálů, nemohli prodat nadbytečný jateční dobytek atd. Pokud nezkrachovali, dostávají dnes dotace například na to, že nechají půdu ležet ladem atp.

Systematická likvidace našeho zemědělství (a nejen zemědělství) pokračila natolik, že jsme se stali otroky hyper a super-marketů, které se s požehnáním zákonodárců starají o likvidaci i toho, co ještě zbylo.

Jsou to právě překupníci včetně zpracovatelských mezičlánků, kdo na jedné straně likvidují výrobce nízkými výkupními cenami, na druhé straně odírají spotřebitele cenami, které jsou nepřiměřeně vysoké. Díky našim zákonodárcům se ovšem mohou úspěšně hájit: „My nic nezákonného neděláme!“ Zasloužili zákonodárci pak u nich mají garantována výnosná místa, tučné prebendy, utajované informace a mnohé další výhody.

V TSO jsou nezbytné potraviny součástí ZŽP, které však ([viz příloha b – Občanská smlouva TSO](#)) nejsou dostupné za abstraktní protihodnotu v podobě peněz, jež si „někdo“ může libovolně tisknout, ale za reálnou protihodnotu v podobě ZPP – tu si nikdo stanovit libovolně nemůže. V daném případě je tomu v TSO jako u zahrádkářů. Pokud nepracují (ZPP), potud nic nesklidí (ZŽP). Pokud chtějí sklízet (ZŽP), potud musí pracovat (ZPP).

V TSO záleží jen na realitě samé,
nikoli na libovolném hlasování či libovolném tisku bankovek.

ZPP řeší postrach nezaměstnanosti, tkvící ve zvůli totalitních režimů (otrocký trh práce), zatímco ZŽP nahrazují totalitní „důchodové a zdravotní pojištění“. V TSO totiž existuje právo na ZŽP bez ZPP u lidí práce neschopných - dětí, nemocných vč. přestárých atp. Tzn., že v TSO má důchodce i nemocný tutéž základní životní úroveň (ZŽP) jako každý jiný občan v produktivním věku. Protože se však tato skupina nepodílí na plnění své míry ZPP, musí být navýšena ZPP ostatních spoluobčanů, rodičů, potomků atp. Nad míru ZPP není povinen nikdo pracovat, pokud nebyl odsouzen k povinnosti nahradit způsobenou škodu, resp. nebyl zbaven lidských práv. O míře a skladbě ZŽP rozhodují v příslušné obci výhradně občané. Na nich bude také záležet, zda bude míra ZŽP pro všechny spoluobčany v obci či v různých obcích TSO stejná. Kdo chce mít vyšší životní úroveň, než danou ZŽP, musí pracovat nad rámec ZPP a zapojit se do tzv. „volného trhu“...

ZPP je financována také základní zdravotní péče, školství, stejně jako financování tří zákonodárných sfér horní trojčlennosti. V těchto sférách ovšem nebudou placení profesionální „zástupci lidu“ jako dnes, ale volení zákonodárci. Ti se budou scházet jen k uzákonění toho, čím byli svými voliči pověřeni, za což dostanou jednorázově zapláceno a zase se rozejdou. I pro ně totiž platí ZPP, kterou v žádném případě nenaplní vysedáváním v parlamentu.

Zákonů a jejich úprav nebude v TSO více než nyní, ale naopak nesrovnatelně méně
([viz přílohy a až d](#)). Asi jako když Everest nahradíte hořčičným semínkem.

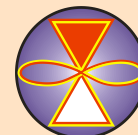
ZPP se podílí na vzniku produktivní hodnoty, již je podložena měna! Naproti tomu neproduktivní zlato či jiné cennosti jsou pouze klamnou hodnotou, která údajně měnu podkládá.

ZPP zajišťuje ZŽP bez ohledu na cenu zlata, které nezajišťuje vůbec nic.

Na realizaci ZŽP dohlíží v TSO obec, která však není abstraktní mechanismus, ale společenství konkrétních občanů. Ti se sami rozhodují, jak ve svých podmínkách s využitím základní pracovní povinnosti naplní dané požadavky. Je to čistě organizační záležitost, kterou nelze paušálně předepisovat. Jak to konkrétní obec udělá, musíme nechat na ní a na jejích občanech. Jde o to, aby všichni měli garantován lidsky důstojný život (ZŽP), aby však těchto garancí nevyužívali jedni na úkor druhých. Jinak začne lidské ego zákonitě uvažovat: „Proč bych já měl pracovat v pekárně denně „od nevidím do nevidím“, aby měl i můj nezaměstnaný soused garantovaný chléb? Ať pracuje také! Dnes já, zítra on!“ Vše je dáno způsobem myšlení a sociálními pravidly.

Je třeba rozlišovat, co je a není v kompetenci obce. Do kompetence obce nepatří rozvoj průmyslu a umění. Obec může pouze preferovat produkci ZŽP, a v oblasti kultury podporovat školství a výchovu. Nad rámec těchto aktivit však je vše v rukou jednotlivých občanů jako podnikatelů v ekonomice a kultuře.

Ten, kdo se nebude chtít podílet na ZPP, kdo bude chtít žít jen sám pro sebe, nepotřebuje TSO, ani totalitu, ale pouze své hospodářství, stejně jako ztroskotanec Robinson Crusoe na rajském ostrově. Tak ovšem pravé svobody nelze dosáhnout, neboť je to jen zaboření pštrosího krku do pomyslné hromady písku. Navíc je absurdní chtít se osvobodit od ZPP tím, že si budu ZŽP zajišťovat v potu tváře na svém políčku sám. Jaký je rozdíl pracovat pro sebe a ZPP? V principu žádný! Zajišťování ZŽP společnou prací (ZPP) je však mnohem snadnější než práce pro sebe sama.

To je známo každému, kdo ví o zvyšování produktivity práce pomocí tzv. „dělby práce“, „násobení sil“ atp.

Součástí ZŽP nejsou soudy, které svou dnešní podobu v TSO nemají. Soudcem, žalobcem a obhájcem může být každý plnoprávný občan, který dostane za svůj výkon jednorázově zapláceno a své soudcování ukončí, není-li osloven jiným občanem pro posouzení dalšího případu.

Egoismus nemůže být prosperující, pokud nemůže parazitovat na druhých,
tedy přživovat se na jejich činnosti bez vlastní, do společenství přinesené protihodnoty.

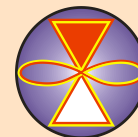
V současných sociálních poměrech je lidské ego zainteresováno především na parazitním uvažování. Egoismus zaměstnavatele (výrobce či překupníka) je interestován na vydírání zaměstnanců i spotřebitelů a vede k udržování vydíraných lidí až na animální životní úroveň. Extrémní příklad takových poměrů můžeme dnes zaznamenat na Dálném Východě, kde za nelidských podmínek musí pracovat i děti.

Zbohatlíci nejsou krátkozrací, jsou to zpravidla úspěšní dravci, kterým je jedno, jaká totalita právě vládne. Umí se přizpůsobit každému režimu, v němž se vždy proderou k moci, aby si zajistili existenci parazitováním na úkor ostatních.

Co za daných okolností poradit vykořisťovaným? Aby neuvažovali egoidně jako dravci, ale usilovali o takové uspořádání sociálních vztahů, které zajistí spravedlnost všem. Takovým řešením, o kterém zatím víme, je TSO.

"Uznat všechny za rovné a nesnažit se ovládat člověka člověkem,
to je další rozšíření svobody individua na bod, jehož žádná jiná forma sdružení ani ve snu
nepřipouštěla. Nestane se možným než tehdy, bude-li učiněn první krok, bude-li mít člověk
zaručenou existenci a nebude nucen prodávat svou sílu."

Petr Alexejevič Kropotkin

Ekonomika, trh a hospodářství

„Příčinou krize je morální bída. Přelom hospodářské krize? Nevěřím v žádné přelomy samy od sebe. To, čemu jsme zvykli říkat hospodářská krize, je jiné jméno pro mravní bídu. Mravní bída je příčina, hospodářský úpadek je následek. V naší zemi je mnoho lidí, kteří se domnívají, že hospodářský úpadek lze sanovat penězi. Hrozím se důsledku tohoto omylu.

V postavení, v němž se nacházíme, nepotřebujeme žádných geniálních obrátů a kombinací. Potřebujeme mravní stanoviska k lidem, k práci a veřejnému majetku. Nepodporovat bankrotáře, nedělat dluhy, nevyhazovat hodnoty za nic, nevydírat pracující, dělat to, co nás pozvedlo z poválečné bídy, pracovat a šetřit a učinit práci a šetření výnosnější, žádoucnější a čestnější než lenošení a mrhání. Máte pravdu, je třeba překonat krizi důvěry, technickými zásahy, finančními a úvěrovými ji však překonat nelze, důvěra je věc osobní a důvěru lze obnovit jen mravním hlediskem a osobním příkladem.“

Významný moravský podnikatel Tomáš Baťa

V důsledku světové finanční krize začíná jak u nás, tak i v celé západní Evropě „utahování šroubů“ zvyšováním cen, prodlužováním pracovní doby a důchodového věku, rušením zaměstnaneckých výhod, zaváděním nových a nových poplatků atd. Není to však nic jiného, než pravá tvář „všemocné“ volné ruky trhu, představující ve skutečnosti zvůli a zákon džungle. Jedině v tomto prostředí mohou akademickým vzděláním dotčené mozky uplatňovat zákonitosti rovnosti a svobody v ekonomice. V ekonomice však rovnost a svoboda své místo nemají.

V ekonomice nemůže platit politická rovnost, a to ani v poptávce, neboť každý má jinou míru nebo druh potřeb, ani v nabídce, protože každý je produktivní podle schopností a zaměření, jež si rozvinul ve sféře svobody – v kultuře.

V nabídce trhu nemůže platit ani svoboda kulturní sféry, a to prostě proto, že úkolem zdravé ekonomiky je naplňovat poptávku, nikoli vyrábět nezávisle na ní to, co nikdo nežadá, a co je pak ve své zbytečnosti vnucováno trhu sugestivní reklamou.

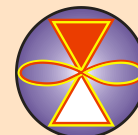
Aby ekonomika plnila svou roli, musí v ní platit pouze zákon bratrství – spolupráce na výrobě zboží atp., s cílem uspokojovat poptávku.

Na trh patří pouze a jen zboží (resp. služby), jímž nelze spotřebitele vydírat (jež není ŽŽP). Bratrství v ekonomice nespočívá na odměně za práci (na mzdě), ale na spravedlivém podílu ze společného výnosu. Vzájemné smlouvy pak zajišťují nejen bratrství (ekonomii), ale i rovnost (politiku).

Tvrdí-li ekonomové, že „samoregulační schopnosti trhu jsou prokazatelné“, pak je třeba ptát se, v čem tu „samoregulaci“ spatřují? V nepřetržitém růstu cen? V současné potravinové krizi, kvůli níž se prý zdvojnásobí počet hladovějících ve světě? To, co se nazývá „samoregulace“ není nic jiného než libovůle těch, kteří příslušné trhy ovládají.

Hospodářství TSO není založeno na dravosti, neboť nikde nesmí být nikdo poškozen. Je zde zcela vyloučen „trh s otroky“ dnes zvaný „trh práce“ a také „otrocké postavení zaměstnance vůči zaměstnavateli“, což je „pracovní úvazek za sjednanou mzdu“.

Podniká-li podnikatel sám, pak je také sám podílníkem na svém podnikání, a jeho podnikání je ryze soukromé. Nepodniká-li sám, pak má podnik tolik podílníků, kolik si zakladatel podniku přizve spolupracovníků. Podnik ovšem není „vlastnictvím všech“ (jako za socialismu), ale každý má

konkrétní podíl na společném vlastnictví podle míry svého přínosu a společného výnosu. V TSO tedy neexistují „zaměstnavatelé a zaměstnanci“ (otrokáři a otroci), ale pouze: podnikatelé nebo spolu-podnikatelé, investoři nebo spolu-investoři atp.

Podílníci spolurozhodují ve svém „podniku“ i o pracovních podmínkách v něm,
takže k ochraně svých práv nepotřebují odbory.

Ve vnitřním chodu podniku má každý takový hlas, jaký má podíl (příslušné zákony vydává horní sféra ekonomická) o vnější strategii podniku rozhoduje zvolený vedoucí (ředitel atp.).

V TSO soukromé či kolektivní podnikání nezaniká. Každý se může svobodně rozhodnout, zda chce podnikat sám, nebo se společníky, kteří se tak stávají spolu-podnikateli. Pokud přizve jednotlivec ke spolupráci společníky, nesmí je okrádat jen proto, že ke společnému podnikání dal podnět on. Proto není majitelem společného podniku jeho zakladatel, ale spolu-majitelé, každý podle svého konkrétního podílu na společném majetku. Podíl na podniku má pak každý jak z hlediska vkladu, tak z hlediska výnosu. Obdobně je výrobní prostředek, stejně jako cokoli jiného vlastnictvím toho jednotlivce či společenství, kdo ho nabyl bez poškození ostatních!

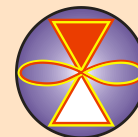
Z volného trhu musí být vyloučeno vše, co činí trh nevolným, co jednoho z účastníků
(nabídku, či poptávku) nutí k účasti na trhu a činí ho tím vydíratelným!

Hospodářské organizace a podniky nepodléhají obcím, ale platí odškodné (dnes nájemné) občanům, tj. obcím, na jejichž pozemku podnikají. Mimo ZŽP je tvorba cen volná, nabídka produkce je však stejně jako u ZŽP závislá na poptávce a lidské podnikavosti. Nepřiměřená nadvýroba a výroba zbytečností je kvalifikována jako škoda způsobená drancováním zdrojů.

Instituce, dohlížející na oběh peněz volného trhu můžeme nazvat např. „banky“. Ty však v TSO nebudou fungovat na současných totalitních principech bankéřů-dravců (na principu zisku), ale na principech uzákoněných samostatnou ekonomickou sférou. Konkrétně nelze za tuto zákonodárnou sféru rozhodovat předem již dnes. Obecně lze však říci, že tato sféra zřídí jen takové instituce (banky), které budou pracovat na principu udržování rovnováhy volného trhu, tj. rovnováhy mezi množstvím nabízeného zboží (služeb aj.) a množstvím poukázek na ně.

* * *

Máme-li se dočasně vzdát své svobody ze své vlastní svobodné volby
(např. kvůli pracovnímu výkonu), pak jen za podmínek, které si svobodně vybereme sami!
To znamená, že zajistit lidskou důstojnost (čest atp.) je v pracovním (či jiném) procesu možné.

Decentralizace a přírodní zdroje

Je třeba zabránit vydírání přírodními zdroji, od nichž se odvíjí ceny všeho ostatního.

Přírodní zdroje nesmí nikomu patřit.

Centralizace zdrojů je základním a účelovým pravidlem politiky všech totalitních států, ať už se nazývají „demokratické“, „absolutistické“ či jakkoliv jinak. Kdo totiž drží ruku na „kohoutku“ nutných zdrojů, ten má faktickou moc nejen nad cenami, ale i nad spotřebiteli. Budou-li se proti němu lidé bouřit, prostě utáhne kohoutky a „vyhladoví“ je.

V TSO se decentralizace (všude tam, kde má opodstatnění a přínos) stane ústředním zájmem všech občanů, kteří strhnou doslova lavinu decentralizačních změn. Veškerá vynalézavost a podnikavost vedoucí k soběstačnosti a nezávislosti dostane zelenou, neboť bude s definitivní platností odstraněna centralistická totalita, jako ona pověstná „žába na prameni“, viz lidová pohádka „Tři zlaté vlasy děda Vševěda“ = vize TSO.

Decentralizace postupně vymýtí centralizované energetické zdroje ve prospěch decentralizovaných zdrojů. Jak bude centralismus ztrácet vliv, bude mizet jeho odpor proti decentralizaci, umlčování objevitelů decentrálních zdrojů a likvidování jejich objevů (Teslových a mnohých jiných).

Centralizace výroby elektrické energie se zdůvodňuje nižšími náklady a vyšší účinností při spalování fosilních, jaderných aj. paliv. Tak např. topíme-li uhlím doma, je účinnost spalování sotva 50%, dá se však ještě zvyšovat, zatímco v elektrárně je účinnost spalování kolem 95% a zvyšovat se již nedá. Před tak pádným argumentem veřejné mínění srazí paty a o decentralizaci zdrojů se již neodváží ani pípnout. Jenže, dálkové rozvody elektrické energie - dálkové vedení vysokého napětí, transformátory, místní rozvody atd. - představují cca. 80% ztrát. Protože tato skutečnost vychyluje jazýčky vah jednoznačně ve prospěch decentralizace, potměšile se o ní mlčí. Namísto miliardových investic do vývoje a instalace firemních, obecních a rodinných zdrojů elektrické energie, investují státy neskutečné biliony do centrálních zdrojů. Stát chce, aby i solární el. energie byla vyráběna centrálně. Obdobně je tomu i s ostatními druhy energií. Je pravděpodobné, že i výroba potravin směřuje k celosvětové centralizaci, bez ohledu na neúměrné náklady s dopravou (vč. dopravní ekologické zátěže), zatímco místní zdroje mají být likvidovány.

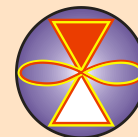
S decentralizací neoddelitelně souvisí přírodní zdroje - pozemky, suroviny, voda, vzduch, teplo a světlo. Přírodní zdroje nesmí nikdo vlastnit, protože:

- a) vlastnictví pozemků umožňuje vytlačovat nevlastníky z povrchu Země = sociální konflikt.
- b) vlastnictví ostatních přírodních zdrojů umožňuje vydírání nevlastníků = sociální konflikt.

Např. národy pokládají přírodní zdroje na svém území za své, jejich však ve skutečnosti nikdy nebyly. Tady vládne jen a jen egoidní přístup zákona džungle, podle nějž má na ně právo ten silnější a bezohlednější. Na tomto právu zvuče je postaven celý „civilizovaný“ svět. Národy či jednotlivci, kteří se zmocnili přírodních zdrojů, se vystavují nebezpečí poroby, protože tyto zdroje potřebují také ti, kteří je nevlastní. Pokud ti, co zdroje nevlastní jsou mocnější, většinou si zdroje toho druhého později přivlastní. Toto byla, je a bude příčina většiny válek.

Příčinou trvalých nebezpečí válečných konfliktů je vlastnický vztah k přírodním zdrojům.

Pokud si lidstvo tuto příčinu sociálních konfliktů uvědomí a dospěje k dohodě, že přírodní zdroje nikdo vlastnit nesmí, potud jednou provždy zažehná nejčastější příčinu sociálních (válečných) konfliktů. Potom ten, kdo získá právo těžby, nezíská těžbou surovinu, ale pouze povolání horníka (těžaře), kterému přísluší „pouze“ odměna za vykonanou práci, nikoli za vytěženou surovinu. Jinými slovy: neprodává se surovina, ale pouze náklady spojené s její těžbou a dopravou.

Finance a stárnoucí peníze

„Moc peněz se v době míru přizívuje na národu a v dobách protivenství proti němu strojí spiknutí. Je despotičtější než monarchie, nestoudnější než samovláda, sobečtější než byrokracie. V blízké budoucnosti vidím příchod krize, která mě znervózňuje a vyvolává u mě obavy o bezpečnost mé vlasti. Na trůn byly posazeny korporace, bude následovat éra korupce na vysokých místech a moc peněz v zemi se bude snažit rozšířit svou vládu tím, že bude pracovat na předsudcích lidu, dokud nebude bohatství této země soustředěno v rukou několika lidí a Republika nebude zničena... V této chvíli se bojím o osud své vlasti víc než kdykoli předtím, dokonce víc než v dobách války.“

Abraham Lincoln

TSO je pozitivní odpovědí na Lincolnovy obavy, neboť představuje takový společenský nástroj, který naprosto vylučuje dosavadní nadvládu korporací, korupce a moc „vyvolených“.

Chceme-li však, aby v sociálních vztazích vládla tolerance, pak k tomu pouhá idea nestačí.

K tomu je třeba zavést taková sociální pravidla hry, která intoleranci oproti toleranci znevýhodní.

Třetí prezident USA Thomas Jefferson v lednu 1815 napsal pozdějšímu 5. prezidentovi USA Jamesi Monroeovi: „Nadvláda, kterou bankovní instituce získaly nad našimi občany, musí být zlomena, nebo ona zlomí nás.“

Tou nejjednodušší otázkou, na jejímž zkomplikování a znepřehlednění pracují celosvětově tzv. „nejlepší mozky“ za nejlepší odměny, je otázka peněz. Výsledné dezinformace se pak stávají předmětem vysoce prestižního akademického učení v oboru ekonomie. Kdo jednou do tohoto oboru zabloudí po akademické cestě, ten se z jejího bludného kruhu vymotává velmi těžko.

Víme, že zboží časem podléhá zkáze (opotřebení, eroze atp.), takže ho nelze beze ztrát hromadit. Naproti tomu peníze lze hromadit nejen beze ztrát, ale dokonce se ziskem. Odtud pochází zavádějící rčení, že „peníze dělají peníze“. Tomuto nešvaru lze zabránit pouze tím, že necháme peníze podléhat téže zkáze znehodnocování, jak je tomu u zboží. Z toho vychází idea „stárnoucích peněz“. Nemá-li smysl naříkat nad stárnoucím zbožím, tím méně má smysl naříkat nad stárnutím peněz určených k jeho pořízení!

Nestárnoucí peníze vedou pouze k sociálním katastrofám.

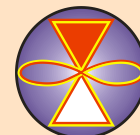
Jako se příroda brání proti stárnutí obnovováním, tak se ekonomika brání proti stárnutí zboží obnovováním jeho výroby. Tomu musí odpovídat také stárnutí a obnovování peněz!

Ve zdravém společenství by neměl nikdo pracovat kvůli hromadění peněz,

ale pouze kvůli zabezpečení svých potřeb, uspokojovaných ne penězi, ale pouze zbožím.

Je přirozené, že stárnoucí peníze nevyhovují dravcům, v jejichž rukou jsou nahromaděné peníze účinným nástrojem moci, vyvolávající sociální katastrofy stejně účinně, jako je vyvolává organizované násilí válečné mašinérie atp.

TSO může těmto excesům zabránit přijetím stárnoucích peněz a hlídáním rovnováhy mezi zbožím a poukázkami na toto zboží vystavenými. Vykupování ZŽP penězi volného trhu zabráníme např. tím, že na ZŽP budeme mít jiný druh poukázek, jakým jsou dnes např. tzv. „stravenky“. Zde je stárnutí poukázek relativně rychlé, neboť se nepředpokládá, že by někdo ZŽP nepotřeboval a tedy ani nespotreboval. Pokud se tak přesto stane, nechť přebytečné poukázky nebo již

nakoupené ZŽP rozdává potřebnějším, nebo nechť popřípadě hledá řešení, jak trvanlivost přebytečných ZŽP prodloužit (poukázky na ně prodloužit nelze). Také lze těžko předpokládat, že by někdo kvůli ZŽP pracoval nad základní pracovní povinností. Ledaže by chtěl pracovat za jiné...

Peníze, jimž končí nebo již skončila doba platnosti, nebude na volném trhu nikdo chtít. Tyto peníze však bude možné vyměnit v příslušném finančním úřadě, ovšem s několikaprocentní ztrátou. Někde zapomenutá bankovka časem ztratí veškerou cenu. S uvedenými problémy jsou již letité a úspěšné zkušenosti v tzv. LETS-systémech, které ale v ostatním napodobují současnou velkou ekonomiku v malém lokálním měřítku, neboť od volného trhu neoddělují ZŽP.

Práce nad základní pracovní povinností se bude uskutečňovat na volném trhu, kde se obchoduje se zbožím, majícím zpravidla delší trvanlivost než ZŽP (např. auto stárne déle než chleba).

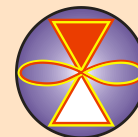
Ani na volném trhu nemá smysl pracovat kvůli hromadění stárnoucích peněz, což jaksi „druhotně“ osvobodí člověka od otročení penězům.

Pokud tedy v TSO stárnoucí peníze nerozumně nehromadíme, nejsme ani nuceni kupovat to, co nepotřebujeme. Z věci je zřejmé, že oběh financí volného trhu se bude podobat dnešnímu stavu, pouze s tím rozdílem, že i zde budou peníze stárnout a že i zde bude peníze vytvářet produktivní práce. V žádném případě zde však nesmí „peníze dělat peníze“.

V TSO bude mít bankovníctví zcela jinou podobu. Banky zde nebudou mít možnost jakkoliv ovlivňovat tzv. inflaci či kurz měny, neboť TSO nic takového neumožňuje. V TSO je kurz měny dán hodnotou ZŽP, nikoli bankovním zlatem atp. Svévlná inflace a libovolné kurzy měny atp. jsou pouze nástroje pro uzavírání zlodějských bludných kruhů prohnanými otrokáři.

„Až vy, podnikatelé, dopracujete se ve svém podnikání k bohatství a moci, pamatujte na slova Kristova: „Ten, kdo nejmocnější chce z vás býti, ať jest služebníkem vaším.“ Pamatujte, že vaše síly, vaše schopnosti patří veřejnosti. Pamatujte, že majetek, obíhající peníze ve vašem závodě mají pro vaše spolupracovníky tutéž důležitost, jako asi vaše krev ve vašem těle pro vás.“

Významný moravský podnikatel Tomáš Baťa

Rodina – péče a výchova

Rodinné hodnoty lze považovat za jednu z nejnáročnějších a nejpotřebnějších oblastí pro zásadní proměnu společnosti. Jde o vytvoření plnohodnotných podmínek pro přirozený život a rozvoj schopností a vlastností mužů a žen.

Tak jako světová hospodářská krize na Západě, či bolševismus na Východě cílevědomě likvidovali decentrálního sedláka, tak se stal světový feminismus nástrojem likvidace rodiny. Ve jménu emancipace ženy od muže je v konečném důsledku dítě emancipováno od výchovy.

Nepředpojatě pozorovaný život nás může poučit, že ženská přirozenost má sklon k péči a mužská k výchově.

Což muži nejsou doslova „hračkové“? Což jim „puberta“ nekončí až na smrtelné posteli? Kolik žen (v porovnání s muži) si skutečně hraje s dětmi a kolik z nich (co si hrají) to skutečně baví tak, jako děti? A kolik žen svým mužům nevyčítá, že si pořád jen hrají a s prací v domácnosti jim nepomohou? Kdy už konečně ženy spravedlivě ocení tuto ničím nenahraditelnou vlastnost mužů? Což samy děti neprojevují větší náklonnost k tomu, kdo si s nimi hraje, než k tomu, kdo o ně byť vzorně pečuje?

Dnes je muž spíše zapojen do péče, takže děti jsou sice vzorně opečované, avšak nevychované, nezodpovědné, neposlušné, vychytralé, umíněné, zdrogované, agresivní, ba i vražedné.

Uplatnění mateřské péče a otcovské výchovy v rodině je nejjednodušší a současně nejtěžší.

Nejjednodušší proto, že postačí zvýšit otcům sebevědomí, uznáním výchovné užitečnosti jejich hravosti manželkami. Nejtěžší proto, že to u matek předpokládá nepodléhat masové jednostrannosti v nadhodnocování péče a v pokládání pouhé péče za výchovu samu.

O těchto věcech se nemluví snadno, neboť může vzniknout dojem, že v opozici k feminismu protěžujeme muže na úkor žen. Proto je třeba hned na začátku zdůraznit, že pečující muži se musí učit u žen a vychovávající ženy u mužů. Zde nemáme na mysli konkrétní ženy a muže, ale obecné ženské a mužské principy.

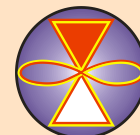
Je třeba mít na paměti, že lidskou přirozenost překonáváme umělou výchovou.

Uvažme jen, jaké následky má pro rodinu fakt, že otcové zpravidla milují své děti prostřednictvím manželky (až po ní), zatímco matky milují své manžely zpravidla až po dětech. Zde je vlastní jádro podceňování výchovy (hravosti) a přeceňování péče. Zde je také příčina časté žárlivosti matek na otce, kteří mají u svých dětí větší respekt než matky. O tom je třeba veřejně mluvit, to je třeba učinit jádrem osvěty. Jinak budou nespokojení muži utíkat z rodin do hospod či k milenkám a výchova v rodině bude jen na matekách, majících dost starostí s péčí.

Období dospívání (puberty) dětí je pro většinu rodin velmi náročné. Děti, nemající v rodině a společnosti příkladné vzory, způsobují rodičům nemalé starosti. V tomto období, kdy se děti pokládají za dospělé, ač jimi ve skutečnosti ani zdaleka ještě nejsou, potřebují nejvíce citlivý přístup a nejméně autoritu pečovatele. Potřebují především hřejivé lidské slovo, které je slovem vychovatele, nikoli slovem pečovatele.

Ve velemoudré starohebrejské legendě apeluje Adam na Evu, aby pustila dítě z náruče a postavila ho na vlastní nohy. Pokud by k tomu nedošlo, dítě by se nemohlo vyvíjet k pravdivému poznání světa - Evina péče by mu bránila získávat tolik potřebné zkušenosti.

Je třeba si uvědomit, že při řešení tak citlivých otázek jako jsou např. potraty a eutanazie je zásadní úroveň lidského poznání, morálky a mravnosti, kterou si člověk osvojuje především v rodině a ve škole.

A obojí, rodina i škola, je dnes terčem fyzického i duševního rozvratu, takže se dluh duševních a sociálních hodnot stále navyšuje.

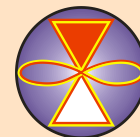
V minulém režimu nebyly děti tolik odvázané, vulgární a agresivní. To však není dáno tím, že by se v současnosti změnily ženské a mužské principy a jejich nedobrý vzájemný vztah, ale tím, že v minulém režimu byli všichni drženi na uzdě. Povolení uzdy dnešní „demokracií“ umožňuje uvolnit a rozpoutat téměř veškeré žádosti, pudy a vášně, včetně těch nejnižších, což vyvolává pocit svobody.

* * *

„Civilizace začne až tehdy, až blaho novorozených dětí převáží nad jakýmkoli důležitými věcmi.“

Wilhelm Reich

Kultura, vzdělávání

Jen v kultuře má panovat svoboda a to ve všem,
co není horní kulturní sférou výslovně zakázáno a co nikoho v obci neobtěžuje.

Školy, školky aj. obecní zařízení jsou v TSO financovány ZPP a nejsou tedy závislé na ekonomických ukazatelích (počtu žáků atp.).

Kulturu by měly podněcovat obce a svazy obcí. Ty by měly financovat přirozenou mimoškolní a mimorodinnou soutěživost dětí ve všech druzích umění tak, aby z této soutěživosti mohly vzejít neprotekční kulturní špičky. Z tohoto kulturního podhoubí by měly vyrůst tyto kulturní špičky, nikoli ze „zlatokopecských klanů“.

Pokud se přírodní věda prostřednictvím kulturní sféry TSO vymaní ze současného centralistického financování, kolik nereálné, spekulativní a tendenční pavědy vypadne z učebních osnov základních, středních a vysokých škol?! Kolik vědomých lží a kolik ohlupujícího demagogického balastu přestane „vyplachovat mozky“ důvěřivým studentům? Kdo po absolvování středních či vysokých škol nezažil rozčarování z toho, jak málo (ba vůbec nic) v praktickém životě (v zaměstnání či soukromě) mohl využít z toho, co se v těchto školách naučil?! Plně využít je mohou snad pouze ti, jejichž povoláním je předávat tuto „učenou nevědomost“ dál. Naproti tomu existují lidé, kteří si v oblasti svého zájmu sami osvojili potřebné znalosti toho nejvyššího řádu, aniž za ně dostali nějaký diplom. Kde je vzali? Je tu přece tzv. „odborná literatura“, je tu internet, jsou tu praktické zkušenosti, experimenty...

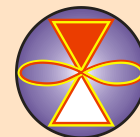
Posláním základního školství TSO, je: „rozvíjet schopnosti“, nikoli hromadit „vědomosti“, jak je tomu dnes. Jeho úkolem je všestranné rozvíjení skutečných talentů a ne stavění na formální kvalifikaci „učené nevědomosti“. Nechceme-li produkovat naprogramované roboty, musíme zcela přebudovat veškeré školství, které musí rozvíjet individuální schopnosti, nikoli pouze předepsané vědomosti!

Rozvíjenými schopnostmi bude možno kdykoliv změnit svobodně profesi (dle vlastního zájmu, společenské potřeby atp.) a rychle zapracování do profese nové.

Potřebujeme-li k něčemu „odborníka“ (specialistu), pak se musíme zajímat o jeho praktické výsledky, nikoli o jeho „diplom“. Vědomosti, jež překračují program „základního školství“ musí TSO zpřístupnit každému, kdo o ně projeví zájem, např. na internetu, odkud je každý může získat „zdarma“. Osvojit si je může sám, podle svých schopností. Kdo je schopný, ten si potřebné informace (vědomosti) vždy najde. Kdo je neschopný, tomu žádné informace (vědomosti) k ničemu nejsou, ani kdyby se prošpírl ke všem diplomům, co jich akademická půda nabízí.

Bude-li třeba přezkušování či praktických seminářů, nechť je TSO zorganizuje. Vysedávání v provozně nákladných učebnách snad nebude v TSO zapotřebí.

**Přirozeně, že zde uvedená vize není pro TSO závazná.
Až přijde čas, rozhodnou o těchto věcech sami občané.**

„Demokracie“, občanství a právo

„Je nejvyšší čas ukončit vaše zasedání, jež jste zostudili opovrhováním vším dobrým a poskvřili všemi neřestmi. Nejste než sebranka a odpůrci blahodárné správy. Nejste než nájemní ničemové. Svou zemi byste prodali za kus bídneho žvance jako Ezau, svého Boha zradili pro pár drobných jako Jidáš. Je ve vás vůbec něco dobrého? Existuje nějaká hanebnost, jež by vám nebyla vlastní? Věřící nejste o nic víc, než můj kůň. Zlato je vaším Bohem. Kdo z vás neumlčel své svědomí za úplatek? Je mezi vámi alespoň jeden, jenž by sebenepatrněji hájil zájmy Commonwealthu?

Vy mrzké děvky! Což jste svým nestoudným pletichařením a podlostmi neznesvětili toto posvátné místo a z Božího stánku neučinili doupeř lotrovské? Jak hnusně odporní jste celému národu, jenž vás pověřil k napravování křivd!

Tak tedy! Seberte si své saky paky, zamkněte za sebou a ve jménu Boha, jděte!”

*Řeč Olivera Cromwella pronesená 20.4. 1653 ve Sněmovně reprezentantů
při rozehnutí Dlouhého parlamentu.*

Od dob Olivera Cromwella se mnoho nezměnilo. Osobní prospěch „zákonodárců“ je stále na prvním místě. Kdo si z jakýchkoliv důvodů nebude chtít připustit, že je zastupitelskou „demokracií“ zotročován a kdo nepodpoří systémové změny, není mu pomoci. Dál bude žít ve světě věčných krizí, válek, referend, stávek, demonstrací, peticí, rezolucí, prohlášení, zdražování, konspiračních teorií, korupčního prostředí, zdevastovaných rodinných hodnot i přírodního prostředí...

Filosof Platón svého času učil: „Bůh je mírou všech věcí!“ Sofista Protagoras mu oponoval: „Člověk je mírou všech věcí!“ TSO praví: „Občan je mírou všech věcí!“ Je to láskyplná úcta k člověku, již se musíme všichni učit. Tu žádný tzv. „pokrok“ ani „veřejný zájem“ nemůže a nesmí převážet. **Což láska sama není tím nejvyšším „veřejným zájmem“?**

Starověkým Athénám dal svého času zákony (na žádost Athéňanů) jeden ze sedmi mudrců světa, Solón, jenž o svých zákonech řekl: „Nedal jsem Athéňanům nejlepší zákony, ale takové, jaké byli schopni snést.“ Na mudrci Solónovi se lze mimo jiné poučit, že pravdu nikdy nemůže mít většina ani menšina, ale pokud ji někdo má, pak jen jednotlivec, neboť to, co je většinou považováno za „normální“, není kritériem správnosti ani pravdivosti.

Výhradní právo na formování trojí „legislativy“ TSO (politické, kulturní a ekonomické) mají pouze a jen plnoprávní občané, kteří jsou ve všech třech sférách TSO reálně činní.

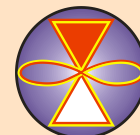
Se zákonodárstvím TSO se to má jako se hrou v šachy. Zde přeci nemá nijaký smysl předepisovat všechny tahy, které hra v šachy umožňuje, a zakazovat tahy, které neumožňuje. Takové zmatené úsilí vyvíjí pouze současné legislativy totalitních režimů. Zde má smysl dát co nejjednodušší pravidla hry, která hráčům umožní svobodnou volbu. Zda této možnosti svobody hráči skutečně využijí, to ovšem pravidla hry zaručit nemohou.

Ani TSO nemůže svobodu zaručit, TSO svobodu umožňuje.

Reálnou svobodu musí do TSO vnést svobodomyslní lidé.

Člověka je nedůstojné, nemůže-li svou vůli uplatnit jinak, než jen v davu, nemůže-li rozhodovat individuálně právem veta, jak se na skutečně svobodného člověka sluší.

Člověk souvisí s občanstvím, neboť občanem nemůže být nikdo jiný než člověk. Lidé jsou však svéprávní nebo nesvéprávní. Nesvéprávní jsou v podstatě ti, kteří nejsou schopni domáhat se

svých lidských práv (nezletilí, mentálně postižení, atp.). Svěprávní pak mají nebo nemají občanská práva, která jsou oproti lidským právům navíc, jako je navíc např. povýšení do šlechtického stavu. Ti, co občanská práva nemají, je buď vůbec nenabyli, protože je občané z různých důvodů mezi sebe nepřijali, nebo jim občanská práva byla odejmuta (zločinci, sociálně nesnášenliví, atp.). Dá se předpokládat, že občané nesvěří občanská práva těm, kteří v obci nežijí, jsou nesvěprávní, recidivisté, sociálně nepřizpůsobiví atp.

Je třeba odlišovat práva občanská a práva všeobecně lidská. K všeobecně lidským právům patří právo na ZZP a náhrada škody. K občanským právům patří právo veta, občanský soud, právo nosit zbraň aj. Lidé, kteří nemají občanská práva, jsou v TSO svěření poručníkům. Poručníkem je v principu i rodič nezletilého dítěte, či nesvěprávního člověka. Pravomoc poručníka je v takovém případě omezena „všeobecně lidským právem“ svěření.

V TSO musí škůdce nejen nahradit poškozenému škodu, ale může také podle závažnosti svého činu přijít jednou provždy o veškerá občanská (nikoli lidská) práva. V případě ztráty občanských práv je případné zneužívání práva veta vyřešeno jednou provždy a možná recidiva díky přidělenému poručníkovi snížena na minimum.

Projevuje-li se kdo již v mládí asociálně, občané ho mezi sebe jako plnoprávního spoluobčana nepřijmou.

Kdo u jiných právo nerespektuje, ten ho sám není hoden.

Tak to navrhoval již „jeden z největších z Čechů“ Karel IV. ve svých „Majestas Karolina“.

Italské přísloví praví: „Moudrý se mýlí sedmkrát denně...“ a přísloví francouzské „Z moudrého udělat hlupáka lze různým způsobem, na žádný způsob však naopak.“

Připusťme tedy (a taková je realita), že i moudří zastupitelé se zmýlí. Kdo na jejich omyl doplatí? Oni, nebo občané? Ani TSO nevyklučuje omyl. Vylučuje však, aby kdokoli doplácel na jiné omyly, než na své vlastní.

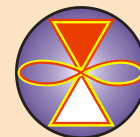
* * *

„Je obtížné najít hloupější a nebezpečnější způsob rozhodování

než dát tato rozhodnutí do rukou lidem, kteří nic neplatí za to, že se zmýlí.“

Thomas Sowell

Příklad „demokratické“ zvůle - americký radar v ČR (v Brdech)

Je mnoho příkladů ze života, které jsou výmluvné samy o sobě. Jedním z takových příkladů je zvůle tzv. „demokracie“, která se nedávno plně projevila v České republice v souvislosti s plánovanou výstavbou amerického radaru v Brdech.

Úkolem radaru v Brdech v žádném případě nemůže být ochrana Brd. Mají snad američtí odborníci větší zájem na ochraně Brd než pár vesničanů z Brd na ochraně Pentagonu? Mají snad brdští rozhodovat o pentagonských a pentagonští o brdských? Přesně do takových absurdit vedou ideje totalitních hlav, pokud je jen důsledně domyslíme! Nechtějí-li občané v Brdech na svém území radar, nechť se u politiků domáhají jejich povinnosti zastupovat své brdské voliče, nikoli pentagonské odborníky či celosvětové zájmy!

Co je tzv. vyšším zájmem? Zájem státu? Kdo je to stát? 20 lidí ve vládě, 200 lidí v parlamentu nebo 10 milionů občanů ČR? Jakým právem 20 lidí ve vládě, 200 lidí v parlamentu či 10 milionů občanů v ČR vnucuje radar občanům v Brdech?

V tomto ohledu existuje průlomový výrok bývalého českého prezidenta Václava Havla:

„Občan je víc než stát!“ To je také zásada TSO.

Má-li radar stát v Brdech, je výhradně věcí místních, zda radar chtějí či ne! Nad tento jejich zájem nesmí být vyššího zájmu, nemají-li být občané Brd utlačováni (terorizováni) 20 lidmi ve vládě, 200 lidmi v parlamentu či 10 miliony občanů v ČR.

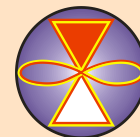
V daném případě nesmí o umístění radaru rozhodnout stát ani celonárodní referendum, ale jen a pouze referendum místních občanů. Jinak se na nich dopouštíme sociální křivdy.

* * *

„Proč se mám cizím peřím odívati, maje své? Proč cizím zrakem hleděti, maje svůj?“

Proč cizím rozumem rozuměti, maje vlastní svůj?“

J. A. Komenský

Co je a co není TSO – jak a proč TSO zavést

TSO nepočítá s „velkou většinou normálních lidí“, ale spíše s menšinou, neboť s největší pravděpodobností budou i nadále převládat totalitní režimy. TSO je pro svobodomyšlné, přičemž je otázkou, zda je právě tato vlastnost „normální“. TSO se nehodí pro lidi, pro které je sociálním ideálem současná kultura smrti a chaos ponížené lidské důstojnosti...

Kolik jsme jen vyslechli námitek proti TSO (totalita, anarchie, diktatura, komunismus, levice, pravice, utopie, šílenství, nesmysl atp.), které byly vším (strachem, arogancí, sprostotou, hrubostí, učenou nevědomostí, atp.), jen ne věcnými a argumenty podloženými fakty.

Předně je tedy třeba ujasnit si, co TSO je a co není, na jakých základech staví a z jakého prostředí vyrůstá. TSO:

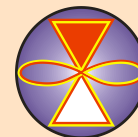
- ❖ staví na zdravém rozumu a osobní zkušenosti. Neomylnost a vševědoucnost přenechává usurpátorům vědění, „prorokům“ a manipulátorům všeho druhu.
- ❖ nenese prapor vše-spasitelnosti, ale prapor osobní odpovědnosti, která není přenositelná, nedědí se, nedá se koupit. Dospět k ní musí každý ze svého svobodného vnitřního rozhodnutí. Jedině potom může vstoupit TSO z ideové roviny do světa praxe a jako ušlechtilý roub přinést ovoce občanské společnosti na obecním základě.
- ❖ umožňuje občanovi stanout před branou svobody, kterou však musí projít sám. Veškerá nesvoboda se totiž nedá odstranit jednoduchým způsobem, jaký představuje TSO, ta odstraňuje pouze vnější (sociální) nesvobodu. Vnitřní svobodu (svobodomyšlnost) si musí každý vydobýt sám, svým vlastním úsilím na cestě poznání pravdy.
- ❖ vyrůstá z totality a tak, jako sluneční paprsky prostupují mlhu, aby osvětlily Zemi, tak bude idea TSO prostupovat mlhou nevědomosti a egoismu k lidským srdcím. Zda to bude zítra, za týden, rok či staletí záleží na mnohosti lidí, které idea a metodika TSO osloví. To jsou jednoduché počty... Nebude-li dostatečné množství lidí, které idea a metodika TSO osloví, nebude ani TSO, ale stále důmyslnější a rafinovanější totalita.

TSO není:

- ❖ centralistická;
- ❖ manipulativní;
- ❖ nové náboženství;
- ❖ pro falešné pozitivisty;
- ❖ záludnou sociální charitou;
- ❖ pro kariéristy, parazity a zloděje;
- ❖ pro profesionální údržbáře totality;
- ❖ pro toho, komu vyhovuje život ve lži;
- ❖ možná bez svobodného rozhodnutí jednotlivce;
- ❖ pro toho, kdo zaměňuje vnější volnost za svobodu;
- ❖ pro otrocké i otrokářské duše, zříkající se osobní odpovědnosti;
- ❖ pro „pštrosoy“, kteří dělají vše proto, aby neviděli a nepoznali pravdu;
- ❖ pro toho, kdo potřebuje, aby byl ovládán a „znásilňován“ zastupiteli;
- ❖ pravicová ani levicová (rozdělovat politiku na pravici a levici může v současnosti jen ignorace, nevědomost, prospěchářství a touha po moci).

TSO je:

- ❖ decentrální;
- ❖ kulturou života;
- ❖ kolektivním dílem;
- ❖ pro různou úroveň „hráčů“;

- ❖ lékem na zkaženost dnešní doby;
- ❖ o zodpovědnosti za sebe a své činy;
- ❖ pro každého, kdo chce být svéprávný;
- ❖ nekompromisním východiskem z totality;
- ❖ občanskou společností na obecním základě;
- ❖ konečnou pro tuzemskou i zahraniční agresi;
- ❖ konečnou pro nadvládu „pomazaných“ loutkařů;
- ❖ krizovým scénářem pro případ sociálních nepokojů;
- ❖ nástrojem umožňujícím doposud nikde neuskutečněnou sociální svobodu a spravedlnost;
- ❖ do veřejné soutěže předložená nabídka chodu společnosti v podobě metodiky samosprávy, soběstačnosti a lidské důstojnosti;
- ❖ rovnost práv a povinností pro každého bez rozdílu, svoboda v duchovně-duševním a tělesném rozvoji, spravedlivá odměna a bratrská spolupráce v podnikání.

Metodika TSO může existovat (a to i ve většinovém totalitním prostředí) v mnoha podobách: na místní (komunální), národní i nadnárodní úrovni, ve firmách, podnicích, neziskových organizacích, sdruženích, zkrátka všude, kde se navazuje vztah mezi lidmi (na úrovni politiky, kultury a ekonomiky), kteří svobodně přijali metodiku TSO do svého života.

Tak jako kruhový objezd vnáší do silničního provozu funkční „samo-řídící“ řád bez zbytečné techniky, tak vnáší TSO „samo-regulační“ a ohleduplný řád do společenského života.

Na místní úrovni lze realizovat TSO v podobě samosprávné obce, spravované a řízené decentrální metodikou a principy TSO. Samosprávnou obec lze pojmut také jako krizovou variantu pro případ, že vyvstane naléhavá společenská potřeba změnit dosavadní sociální uspořádání. V případě TSO se jedná o skutečnou systémovou změnu a ne o mezikrok či záměnu jednoho druhu totality za druhý. Úspěšná realizace samosprávné obce, případně ekonomické či kulturní organizace, bude působit jako kvásek v těstě...

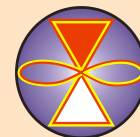
Na národní úrovni lze definitivně umožnit pád totality změnou ÚSTAVY a to uzákoněním PRÁVA VETA a náhradou škody, referendem či politickým rozhodnutím na základě pověření občanů.

Těm, kdo se nás ptají, co mohou pro TSO udělat, odpovídáme:

Pokud se nevymaníme z finanční nadvlády Federálního rezervního systému (viz příloha e - FED), který zotročuje a znásilňuje celý svět, budou jakékoliv pokusy o změnu jen naivním bojem don Quichottů s větrnými mlýny.

Bez osvojení si sociálního myšlení, neboli posílení zájmu o společné věci vyzní naprázdno i ta nejušlechtilější snaha pomáhat bližním a žít s nimi v souladu. Sociální myšlení v ekonomické sféře se projevuje principem bratrské spolupráce a spolupodílnictvím. Pokud tento princip začneme uplatňovat, život, který se nám tím otevře, dostane úplně novou kvalitu. Je to cesta z globální pasti – nelehká, ale reálná a účinná, jeví se v současnosti jako nejperspektivnější.

Abychom skutečně uspěli, je nezbytné postavit proti zničující síle finanční totality FED reálnou ekonomiku. Tu lze vytvořit místní sítě spolupracujících subjektů (firem, družstev a jiných organizací) za účelem realizace bezhotovostního trhu podloženého skutečným zbožím. Cílem je podpora rozvoje daného místa, solidarita a nahrazení konkurence spoluprací či kooperací. Výsledný prospěch jednotlivců i celku založený na spravedlivém (bratrském) podílu za odvedenou práci bude mít velký vliv i na formování ostatních společenských oblastí.

TOTALITA kontra TROJČLENNÝ SOCIÁLNÍ ORGANISMUS

K závěru uvádíme čtyři základní dokumenty TSO:

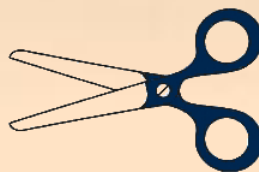
- ❖ [Ústava TSO](#);
- ❖ [Občanská smlouva TSO](#) (součást Ústavy TSO);
- ❖ [Stanovy hospodářské organizace TSO](#) (součást Ústavy TSO);
- ❖ [Autorské právo](#) (součást Ústavy TSO).

Dokumenty jsou naprostým protipólem všech totalitních zákonů - nahrazují tisíce jejich stan včetně novel, dodatků, zkrátka všeho, co dokáže totalita v nejrůznějších rafinovaných podobách do nekonečna produkovat. Jsou součástí většího a po mnoha stranách výjimečného díla nazvaného „Totalita kontra Trojčlenný sociální organismus“, zveřejněného na stránkách www.tso.cz.

Napoprvé nemusí být tyto čtyři dokumenty zcela srozumitelné a pochopitelné, ale je třeba opětovně upozornit, že vychází ze zákonitostí sociálního života a že zcela nahrazují totalitní prostředí právní nejistoty a zvlůle. Navíc jejich plnému porozumění dopomohou ostatní části díla, z nichž uvádíme kapitolu s názvem [FED \(Federální rezerva USA\)](#).

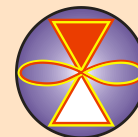

NADĚLME SI

SVOBODU!

Kdo si myslíš, že tě odstřihne, když to neuděláš sám?

příloha a -

ÚSTAVA TSO

Základními stavebními kameny TSO je dvojí trojnost:

- horní trojnost metodických orgánů (kultura, politika, ekonomie)
- dolní trojnost výkonných organizací (rodina, obec, živnost)

Ústava TSO se bezprostředně týká vnějších vztahů mezi obojí trojností a vnitřního chodu orgánů horní trojnosti, jejichž metodika se promítá do vnitřních poměrů organizací dolní trojnosti. Provoz dolních organizací je upraven samostatnými pravidly, které jsou přílohami Ústavy TSO: Občanská smlouva, Stanovy HO TSO a Autorské právo. Ostatní vztahy (vnější či vnitřní) je třeba řešit specifickými smlouvami...

Horní trojnost (metodická):

1. orgán sféry politické (rovnosti) = metodika morálně-duševních možností rovnosti práv a povinností
2. orgán sféry ekonomické (bratrství) = metodika tělesně-fyzických možností podílu na příjmech a výdajích
3. orgán sféry kulturní (volnosti) = metodika mravně-duchovních možností vnitřní a vnější svobody

Správní orgány horní trojnosti se scházejí operativně k odhlasování konkrétních ustanovení pověřenými zástupci, volenými v dolních sférách s konkrétním úkolem (návrhem, hlasem atp.). Po naplnění daného úkolu jejich mandát končí.

Dolní trojnost (výkonná):

1. organizace politická = obec (svaz obcí atp.)
2. organizace hospodářská = živnost (výroba, služby, trh atp.)
3. organizace kulturní = rodina (škola aj. kulturní organizace, věda a výzkum atp.)

Zatímco orgány horní trojnosti jsou vnitřně jednoznačné (pouze politický, ekonomický či kulturní), organizace dolní trojnosti vykazují vnitřní trojnost (vnitřní politiku, ekonomii a kulturu), realizovanou podle metodiky příslušného horního orgánu. Jedna z položek je však vždy dominantní a dává dané organizaci také vnější charakter:

1/ vnitřní trojnost zevně politické organizace (realizující občanskou politiku):

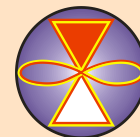
- a/ **politika** = rovnost občanů (práv a povinností, občanský soud, domobrana aj.)
- b/ ekonomika = bratrství občanů (škoda občana je škodou obce, škoda obce je škodou všech občanů aj.)
- c/ kultura = volnost občanů (sociální svoboda realizovaná právem veta + povinnost nahradit případnou škodu)

2/ vnitřní trojnost zevně hospodářské organizace (realizující hospodářskou produkci a trh):

- a/ **ekonomika** = bratrství podílníků (spolupráce, dělba práce atp.)
- b/ politika = rovnost podílníků (práv a povinností = příslušný podíl na tržbě, nákladech a majetku HO)
- c/ kultura = volnost podílníka (svobodné uzavírání a ukončování smlouvy s HO + povinnost nahradit případnou škodu)

3/ vnitřní trojnost zevně kulturní organizace (realizující kulturní produkci) např. rodiny:

- a/ **kultura** = volnost rodičovské péče a výchovy (dětí, či jiných nesvéprávných členů rodiny)

- b/ politika = rovnost manželů (práv a povinností - dohoda namísto boje o moc)
- c/ ekonomie = bratrství muže, ženy a dětí (příslušný podíl na společném hospodaření)

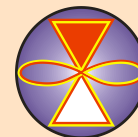
Poznámka k ekonomickému orgánu a hospodářské organizaci:

- a/ předmětem směny může být jen tržní zboží (služba, právo disposiční, autorské atp.)
- b/ tržním zbožím nesmí být člověk, občanská a lidská práva, pracovní síla či schopnosti, suroviny, pozemky atp.

Surovina a pozemek nikomu nepatří a proto se nesmí stát předmětem tržního ocenění, jako zboží. Předmětem ocenění tu může být jen disposiční právo, jež smí poskytnout pouze lidé (obce), kteří se tím z uživatelského práva vylučují. Jim, po celou dobu dispoice, přísluší přiměřená náhrada škody (= ocenění disposičního práva). Surovina, získaná na základě disposičního práva, může být uplatněna na trhu pouze v ceně tzv. „přidané hodnoty“ (hodna nákladů vynaložených na disposiční právo, těžbu, zpracování a přepravu suroviny).

Pokud TSO o správnosti těchto zásad nepřesvědčí ostatní svět, potud je bude možné respektovat jen v rámci TSO...

příloha b -

OBČANSKÁ SMLOUVA TSO

(Občanská smlouva je součástí Ústavy TSO)

Občanství se vztahuje pouze k samosprávní obci TSO a není soudně vymahatelné. Žádat o občanství (popř. o obnovení občanství) může každý (pokud nepozbyl lidských práv), prostřednictvím kteréhokoli občana. Žadatel se může stát občanem jen na základě přiznání občanství svobodnou vůlí všech spoluobčanů v obci (není-li žádost nikým vetována)! Občanství se stvrzuje podpisem Občanské smlouvy mezi spoluobčany (resp. zástupci obce) a novým občanem. Občanská smlouva uvádí práva, jichž může občan plně využívat a odpovídající povinnosti, jež se zavazuje naplňovat...

OBČANSKÁ PRÁVA a POVINNOSTI

1. právo občanského veta a povinnost jeho zdůvodnění:

Veto realizuje sociální svobodu a je aktem preventivní obrany, vztahující se pouze na případy, jež se vetujícího občana bezprostředně týkají (mohou nějak poškodit jeho oprávněné zájmy). Prokazatelně neoprávněné veto řeší (ruší s povinností nahradit případnou škodu) občanský soud. Aby jednotlivé veto nebylo možné přehlédnout či ignorovat, musí být návrh nikým nevetované změny prokazatelně schválen všemi, jichž se týká...

2. právo a povinnost občanského soudu:

Soud umožňuje odstranění sociální nespravedlnosti. Občanským soudcem se v konkrétním sporu stává občan, na něhož se obrátí žalující strana (disponující občanskými právy), s níž uzavře dvoustrannou smlouvu o poskytnutí žádané služby. Požádaný občan je oprávněn roli soudce odmítnout jen z vážného důvodu (poškození, zdravotního, je-li na sporu nějak zainteresován aj.) a pokud sjednal žadateli jiného soudce. Prokazatelně neoprávněné odmítnutí i případný spravedlivý soud řeší (ruší s povinností nahradit způsobenou škodu) jiný občanský soud. Občanský soud rozhoduje, zda byl žalobce poškozen a kdo je škůdce (bez ohledu na jeho úmysly). O míře škody, způsobu její náhrady, či o odpuštění škůdci rozhoduje poškozený (popř. jeho občanský poručník). V případě, že škodu hradí za škůdce obec, rozhoduje o způsobu a míře náhrady obec. Nepřiměřenost míry škody je žalovatelná (občanským poručníkem škůdce) u jiného občanského soudce. Pokud obec nerozhodla o zrušení tzv. „trestu smrti“ (náhrady: život za život), nechť je exekuce na určitou dobu soudem odložena (kvůli vychladnutí emocí atp.) a škůdce po tu dobu hradí škodu prací...

3. právo a povinnost občanské moci výkonné, tj. poručnictví či domobrany (policejní a vojenské služby veřejnosti):

Domobrana realizuje sociální spravedlnost organizovaně (rozpis služeb v obci) nebo operativně (zásah mimo službu)...

LIDSKÁ PRÁVA a POVINNOSTI

Protože občanem může být jen člověk, spadají do občanských práv také všeobecně lidská práva a povinnosti.

4. právo na základní životní potřeby (ZŽP), spojené s povinností základní pracovní povinnosti (ZPP)

5. právo nebýt nikým poškozen a povinnost nezpůsobit nikomu škodu (popř. nahradit způsobenou škodu)

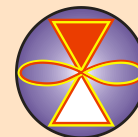
6. právo obrátit se na občanský soud prostřednictvím občanského poručníka a povinnost podrobit se občanskému soudu

ZTRÁTA OBČANSKÝCH a LIDSKÝCH PRÁV

Kdo poškodí (omezí) občanská či lidská práva jiného, sám příslušná práva (občanská či lidská) ztrácí a dál může žít v obci jen pod pravomocí občanského poručníka. O ztrátě občanských a lidských práv rozhoduje občanský soud! Lze žádat o obnovení občanských práv (po nahrazení škody, pokud žadatel nepozbyl také práva lidská). Taková žádost se vyřizuje jako žádost o občanství vůbec (obnovení občanských práv = odpuštění viny spoluobčany)...

Hospodářská organizace TSO (HO TSO) není založena v hierarchickém duchu na vztazích nadřízenosti a podřízenosti, ale v duchu bratrství na smluvních vztazích

Smluvní vztahy (smlouvy) jsou pak dvojí (vnitřní a vnější):

A/ vnitřní vztahy jsou předmětem Stanov HO TSO, jako obecná pravidla pro uzavírání konkrétní podílnické smlouvy

B/ vnější vztahy nejsou předmětem Stanov HO TSO, ale jsou HO navazovány uzavíráním konkrétní smlouvy:

a/ smlouvy dodavatelsko-odběratelské (tržní)

b/ smlouvy o vnějších podílech (akcionářských aj.). Vnější podíly se promítají do výrobních nákladů HO TSO...

příloha c -

Stanovy HO TSO

(Stanovy hospodářské organizace TSO jsou součástí Ústavy TSO)

Čl. 01 - HO-TSO je právnickou osobou:

- a/ vnější i vnitřní vztahy navazuje (smluvně) svým jménem, prostřednictvím pověřených osob
- b/ závazky HO garantují všichni členové, dle míry podílu na majetku a výnosech HO, v duchu náhrady způsobené škody

Čl. 02 - Založení:

- a/ ústním nebo písemným uzavřením smlouvy (smluv) o vnějších vztazích
- b/ ústním nebo písemným uzavřením smlouvy (smluv) o vnitřních vztazích - pokud v HO pracuje víc než jedna osoba

Čl. 03 - Název a sídlo:

Čl. 04 - Trvání: HO je založena na dobu neurčitou.

Čl. 05 - Předmět činnosti:

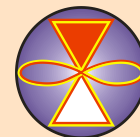
Čl. 06 - Kapitál:

- a/ dar poskytnutý HO
- b/ úvěr (vč. akciových podílů)
- c/ majetek (movitý i nemovitý) vyjádřitelný souhrnem členských podílů na jeho tržní hodnotě
- d/ hotovost = souhrn členských podílů, vyčleněných na náklady a investice
- e/ kapitálem disponuje podnikatel (ředitel, manager atp.), tj. zakladatel HO, nebo osoba zvolená podílníky

Čl. 07 - Jednání: Statutárním orgánem (představitelem) HO je podnikatel (ředitel, manager atp.)

Čl. 08 - Členství v HO-TSO: Členem HO může být plnoprávný občan, nebo fyzická osoba právně zastoupená poručníkem

Čl. 09 - Vznik členství (podílnictví): uzavřením smlouvy (ústně či písemně) s představitelem HO, či jím pověřenou osobou

Čl. 10 - Práva člena:

- a/ volit a být volen do orgánů HO
- b/ mít podíl z výnosů HO (určuje se smluvně procentem)
- c/ mít podíl na majetku HO (vyčleněného z podílu na výnosu)

Čl. 11 - Povinnosti člena HO:

- a/ dodržovat uzavřenou smlouvu
- b/ podílet se na výrobních nákladech (hotovostí vyčleněnou z podílu na výnosu)
- c/ podílet se na investicích (hotovostí vyčleněnou z podílu na výnosu)

Aby noví pracovníci (podílníci) netěžili z cizího majetku, musí se podílet nejen na nových investicích, ale také na tržní hodnotě využívaného starého majetku (pořízeného před jejich příchodem). Všichni pracovníci mají mít podíl na veškerém majetku HO, odpovídající (nápočtem) jejich procentnímu podílu na výnosech. Splátky nových podílníků (podílů na starém majetku) pak náleží starým podílníkům (vzrůst nových podílů = pokles starých podílů). Jakoby starí pracovníci prodali část svého podílu novým pracovníkům.

Čl. 12 - Zánik členství (s právem na vypořádání pohledávek a povinností nahradit škodu zánikem způsobenou):

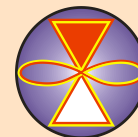
- a/ zánikem HO (v tomto případě se dle podílů rozdělují nejen pohledávky HO a závazky HO, ale také dary, na nichž se jinak nikomu nijaký podíl nepřiznává)
- b/ smrtí člena HO (právo na vypořádání a povinnost nahradit škodu přechází na dědice)
- c/ rozvázáním členské smlouvy (výpovědí, ukončením) - členem či organizací

Čl. 13 - Vypořádání vzájemných pohledávek (vč. náhrady škody) se řídí podle jejich průběžné evidence a musí být realizováno tak, aby neohrozilo chod HO

Článek 14 - evidence HO:

HO vede průběžnou, přesnou a přehlednou evidenci (přístupnou všem podílníkům):

- a/ závazků
- b/ darů
- c/ členů a jejich podílů

příloha d -

AUTORSKÉ PRÁVO TSO

(Autorské právo je součástí Ústavy TSO)

Ústava TSO, která se týká tří orgánů horní trojnosti (politika, ekonomie, kultura) i tří organizací dolní trojnosti (obec, živnost, rodina), má tři přílohy (Občanskou smlouvu TSO, Stanovy HO TSO a Autorské právo TSO), týkající se vždy výhradně jedné ze tří organizací dolní trojnosti. Protože kultura je sférou svobody, nelze v ní téměř nic předepisovat. To, co v kulturní organizaci (rodině, škole atp.) souvisí s politikou, se může řídit Občanskou smlouvou TSO, co se v ní týká ekonomiky, se může řídit Stanovami HO TSO. Avšak to, co se v ní týká kultury, se může řídit jen vlastní svobodnou vůlí. Ani autorské právo do toho nezasahuje. Autorské právo proto nijak neusměrňuje svobodnou volbu, svobodné poznávání, či svobodnou tvorbu, ale chrání svobodnou volbu autora, ve vztahu k jeho autorskému dílu, proti zvůli okolního světa...

Autorské právo opravňuje k pronájmu disposičního práva k autorskému dílu. Disposiční právo k autorskému dílu je pak poněkud odlišné od disposičního práva k pozemkům a přírodním zdrojům (viz příloha č. 03o):

a/ disposiční právo k pozemkům a přírodním zdrojům pronajímá, propůjčuje (avšak neprodává, nedaruje) obec

b/ disposiční právo k autorskému dílu pronajímá, propůjčuje, prodává či daruje samotný autor (popř. jeho dědic)

Ten, komu lze disposiční právo k autorskému dílu pronajmout, propůjčit, prodat či darovat, je hospodářská organizace, popř. jiný autor (např. námět hry „Revizor“ koupil Gogol od Puškina):

A/ autorské dílo = předmět autorského práva objevitele, vynálezce, filosofa, umělce aj.

B/ autorské dílo = předmět disposičního práva, jako tržní zboží produkováné hospodářskou organizací (HO)

Autorské i disposiční právo je dědičné. Disposiční právo dle uzavřené smlouvy, autorské právo dle ustanovení kulturního orgánu horní trojnosti (osvědčilo se jeho trvání cca 50 let po smrti autora). Porušení autorského (i disposičního) práva spadá v TSO pod občanský soud (příloha č. 03h), jako způsobená škoda (příloha č. 03i). K tomu je ovšem zapotřebí prokázat autorství, nejlépe podle společenské evidence autorských práv. Takovou evidenci vede v TSO hospodářská organizace (v totalitách tzv. „Patentní úřad“ atp.), jejímž zřizovatelem je kulturní orgán horní trojnosti. Tato HO je financována z tržeb za poskytované služby (pokud jsou autory využívány), tj. za:

1/ evidenci autorského práva

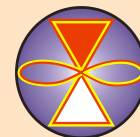
2/ zprostředkování převodu disposičního práva smlouvou

3/ výběr (popř. vymáhání), evidenci a převod výnosů z pronájmu disposičního práva

Zde by mohla ustanovení Autorského práva končit, kdyby lidem nečinila potíže:

PŘIMĚŘENOST AUTORSKÉHO a DISPOSIČNÍHO PRÁVA

Jediné zaevidování (na jednom místě) autorského práva by mělo stačit k jeho respektování na celé Zeměkouli. Protože tomu tak dosud není, bude taková ochrana autorských práv možná jen v rámci TSO. Snad dobrý příklad TSO a jeho osvěta přivede časem k napodobení také okolní totalitní svět. Historie nás může poučit, že objevitelé a vynálezci umírali zpravidla v chudobě, zatímco podnikatelé na jejich objevech a vynálezech zbohatli i bez disposičního práva. I v současnosti jsou nastaveny totalitní zákony výhodněji pro podnikatele, např. tím, že patentní ochrana platí jen v tom státě, v němž jsme patent přihlásili...

Také nepanuje shoda v posuzování rozdílu mezi poškozováním práva autorského a disposičního:
X/ poškození autorského práva = tržní kopírování (produkce) autorského díla bez disposičního práva

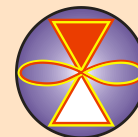
Y/ poškození disposičního práva = kopírování tržního zboží - např. si sami uděláme Rubikovu kostku, okopírujeme CD atp.

Rozdíl mezi obojím poškozováním (X,Y) je natolik sporný, že kopírování Rubikovy kostky máme za kutilství, zatímco kopírování CD máme za krádež (výrobce kopírovací techniky bychom tedy měli pokládat za spolupachatele). Je věcí veřejného mínění (v daném případě občanů TSO), zda chce či nechce pokládat kutilství za poškozování autorských či disposičních práv. Zdravý rozum však praví: V sériové či hromadné výrobě jsou výrobní náklady na jednotlivý výrobek podstatně nižší, než v kusové výrobě. Projeví-li se to také na ceně zboží, nevyplatí se ho kutilům kopírovat.

Vyplatí-li se kutilům kopírovat, je evidentně cena přemrštěná, což evokuje akademickou otázku: Kdo je tu vlastně chamtivý (resp. zloděj)? Autor (žádá přemrštěný nájem), výrobce (nadsazuje cenu) nebo kutil (udělá si sám, co si nemůže koupit)?...

Také není shody v otázce, kde vlastně autorská a disposiční práva končí. Tak např. si pořídíme Rubikovu kostku. Stačí, že jsme si ji koupili (zaplatili tržní cenu), nebo bychom měli odvádět poplatek za každé její použití (doma, či na veřejnosti)? U Rubikovy kostky se tato otázka zdá být směšná, u CD (aj.) nikoliv. Budeme také architektovi odvádět autorské poplatky za každý vstup do svého (ale jím navrženého) domu?...

příloha e -

FED

„Moc peněz se v době míru přizívuje na národu a v dobách protivenství proti němu strojí spiknutí!“

Abraham Lincoln

Ač měl Lincoln na mysli finančnictví v rukou bankéřů, přece se jeho výrok vztahuje také finance v rukou státníků...

Již od počátků USA byla emise měny dle evropského modelu svěřována soukromým centrálním bankám, na základě kontraktů uzavíraných s americkými prezidenty na 20 let, ač funkční období prezidenta trvalo jen 4 roky. Takový kontrakt uzavřel 25. února 1791 již 1. prezident USA (1789-1797) George Washington. Tzn., že Thomas Jefferson, který proti tomu od počátku protestoval, s tím jako 3. prezident (1801-1809) nemohl ještě nic udělat. Teprve 4. prezident (1809-1817) James Madison mohl prodloužení kontraktu v roce 1811 odmítnout. A tu se ukázalo, odkud vítr vane.

Hlava Bank of England Nathan Rothschild pohrozil: *„Bud' bude pověřovací listina obnovena, nebo se Spojené státy ocitnou v nejničivější válce!“* Vzápětí roku 1812 skutečně došlo k druhé válce s Anglií, vedené ze strany britských vojsk v duchu: *„dát drzým Američanům lekci a udělit jim opět statut kolonie“*. Madison tlaku neodolal a kontrakt tak byl obnoven...

Jefferson v lednu 1815 napsal pozdějšímu 5. prezidentovi USA (1817-1825) Jamesi Monroeovi: *„Nadvláda, kterou bankovní instituce získaly nad našimi občany, musí být zlomena, nebo ona zlomí nás.“*

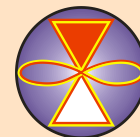
V roce 1816 psal Jefferson pozdějšímu 10. prezidentovi USA (1841-45) Johnu Tylerovi: *„Pokud americký lid dovolí soukromým bankám řídit vydávání měny... banky a korporace... připraví lid o všechny majetek a jejich děti se probudí jako bezdomovci... Moc by měla být odňata bankám a vrácena vládě, již po právu náleží“...*

Se závěrečným Jeffersonovým výrokem ovšem nelze souhlasit. Tisk peněz náleží jen produktivním hospodářům ekonomické sféry, jinak budou produktivní lidé okrádáni bez ohledu na to, zda je bankéřem soukromník či státník...

Bojištěm soukromníků se státníky o právo emitovat měnu se tehdy stalo především USA, neboť tu nebylo dědičných monarchií, jimž takové právo nelze vzít trvale. A protože v USA měl v moci zákonodárné poslední slovo prezident, soustředili se finančníci především na něj. Jeho nejvyšší výkonné moci mohli ovšem čelit jen svými penězi, tj. korupcí a terorem. Přesto, že jim finanční nákladnost volebních kampaní umožňovala dosazovat na post prezidenta své lidi, našli se také prezidenti, kteří jim vzdorovali: T. Jefferson, J. Madison, A. Jackson, J. Tyler, J.A. Garfield, A. Lincoln, W.H. Taft, J.F. Kennedy. V jejich případě bylo nutno sáhnout k teroru v podobě finanční krize a války, ohrožujících samu existenci USA (J. Madison, A. Lincoln), atentátu aj. Zatímco atentáty na A. Jacksona a J.A. Garfielda byly neúspěšné, A. Lincoln a J.F. Kennedy atentátu podlehl. Politické vraždy se ovšem nevyhýbaly ani ostatním politikům a jinak vlivným osobnostem...

Nejúspěšnějším státním finančníkem byl Andrew Jackson, který už během své prezidentské kampaně v roce 1828 bankéřům vzkázal: *„Jste doupě zmijí. Mám v úmyslu vaše hnízdo vypálit a s pomocí Boží ho také vypálím!“* Když se stal 7. prezidentem USA (1829-37), vetoval rozhodnutí Kongresu a tzv. Centrální banku v roce 1832 zrušil a vládní vklady převedl do státních bank jednotlivých států Unie. Když 8. ledna 1835 odvedl poslední splátku, byly USA poprvé a také naposledy ve svých dějinách bez dluhů. Unie dokonce vykazala přebytek 35 milionů dolarů, které byly rozděleny opět do státních bank Unie.

Boston Post tehdy přirovnal Jacksona k Ježíši, jenž vyhnal penězoměnce z chrámu...

Čas ovšem ukázal, že Jackson vyhrál jen bitvu. Válku nakonec vyhráli bankéři a v roce 1998 už činil dluh USA 4,8 triliónu dolarů a jeho růst dále pokračuje. Dokáže nyní nějaký novodobý Jackson tak obrovský dluh vynulovat? A jak k tomu vlastně mohlo dojít? Federální rozpočet schvaluje Kongres, který každoročně požadoval tisk většího a většího objemu peněz. Proč? Aby mohl splácet úroky atp. narůstajícího federálního dluhu!...

Vítězící mezinárodní bankéři se ovšem čínili i jinak. Již v r. 1792 vyvolali finanční krizi, která zničila 177 státních a soukromých bank, 47 záložen, 13 úvěrových společností, 16 zastaváren, způsobila řadu bankrotů, zhroucení cen a nezaměstnanost. Další daleko významnější krize pak následovaly roku 1836, 1873, 1884, 1893, 1907, 1920 a 2009...

Vyvolá-li něco podobného bankéř státník, pak se tomu neříká „finanční krize“, ale „státní bankrot“ atp...

K dalšímu válečnému ohrožení samotné existence USA došlo za 16. prezidenta (1861-65) Abrahama Lincolna. Tehdy rozezení evropští bankéři rozdmýchali občanskou válku Severu proti Jihu, která ovšem vykazovala znaky války světové. Sever USA se po anexi Kanadou měl tehdy stát britskou kolonií, kontrolovanou Lionelem Rothschildem. Pokud by proti Severu zasáhl také císař Napoleon III., měly být Louisiane a Texas francouzskou kolonií kontrolovanou Jamesem Rothschildem. Jih USA se měl stát Konfederací nezávislých amerických států.

Koncem roku 1861 poslala Velká Británie do Kanady 8 000 vojáků a v roce 1862 přistála britská, francouzská a španělská vojska v mexickém Vera Cruz. 10. června 1863 francouzský generál Elie-Frederic Forey dobyl s pomocí 30 000 francouzských vojáků Mexico City a dostal pod kontrolu většinu země.

1. ledna 1863 vydal Lincoln Deklaraci o zrovnoprávnění, mající osvobodit americké otroky, stejně jako car Alexandr II. osvobodil v roce 1861 ruské nevolníky. 8. září 1863 vyslal ruský car silnou námořní flotilu s nařízením: *„...být připraveni bojovat proti každé mocnosti a přijímat rozkazy pouze od Abrahama Lincolna!“*

V únoru a březnu 1862 a v březnu 1863 schválil Kongres Lincolnovi emisi státních obligací (tzv. „zelených bankovek“), jejichž prodejem získal stát od svých vlastních občanů půjčku 450 milionů dolarů. To umožnilo financovat válku a vyřešit finanční krizi vyvolanou mezinárodními bankéři.

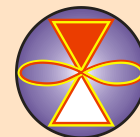
London Times o těchto Lincolnových zelených bankovkách později zcela bez skrupulí napsal: *„Pokud by zlomyslná finanční politika, původem v Severní Americe během poslední války, měla zakořenit, pak by vláda mohla vydávat vlastní peníze bez nákladů (bez úroků). Pak by mohla splatit dluhy a prosperovat způsobem, který nemá v historii vlád civilizovaného světa obdoby. Mozky a bohatství všech zemí pak půjdou do Severní Ameriky. Taková vláda musí být zničena, neboť jinak zničí všechny monarchie světa!“*

Že tím Lincoln neohrožoval monarchie, ale soukromé bankéře, potvrdil i německý kancléř Bismarck, který roku 1876 řekl: *„Lincoln získal od Kongresu právo půjčit si peníze od lidí prodejem obligací... vláda i národ tím unikli komplotu zahraničních finančníků, kteří okamžitě pochopili, že USA uniknou jejich sevření. To vysvětluje Lincolnovu smrt.“*

14. dubna 1865 byl Lincoln zastřelen hercem J.W. Boothem, vášnivým přívržencem Konfederace, a ještě týž večer byl podniknut neúspěšný atentát na ministra zahraničí Sewarda. Následujícího roku 1866 došlo k neúspěšnému atentátu na ruského cara Alexandra II. (jedním z atentátníků byl bratr V.I. Lenina). Druhý atentát v roce 1881 byl již úspěšný...

Náklady na podporu Severu ruskou flotilou byly účtovány ve výši 7,2 milionu dolarů, avšak 17. prezident Johnson, bývalý Lincolnův viceprezident, neměl ústavní pravomoc k vyplacení státních peněz cizí vládě. Proto ministr zahraničí Seward připravil v dubnu 1867 s Ruskem dohodu o odkoupení Aljašky, pokládané tehdy za bezcenný kus země...

Vítězství koalice Severu USA a carského Ruska ve válce Severu proti Jihu zmařilo naděje mezinárodních bankéřů na kontrolu financí USA i Ruska, což se jim podařilo ve většině evropských zemí. Plán na finanční převrat shora tak musel být opuštěn a nastalo systematické podkopávání peněžního systému USA i Ruska zdola. Akce vyvrcholila již zmíněnou finanční krizí r. 1907, mající ve veřejném mínění zpochybnit finanční systém USA (mnohost státních bank Unie). Tehdy byl Kongresu předložen návrh zákona o federální bance, který 26. prezident (1901-09) Theodore

Roosevelt podpořil slovy: „Proč tuto práci nedat panu Warburgovi? On by byl finanční boss, já politický boss a mohli bychom řídit zemi společně.“

Věc se však protáhla, a protože s 27. prezidentem (1909-13) Wiliamem Howardem Taftem nebylo možné počítat, musela věc počkat na dalšího prezidenta. Vlna antisemitských nálad v Polsku, Rumunsku a Bulharsku a pogromy v Rusku vyvolaly v devadesátých letech 19. st. vlnu židovských přistěhovalců do USA. Počátkem 20. st. bylo naturalizováno přes půl milionu nových občanů USA, registrovaných jako voliči Demokratické strany, kteří byli v rámci rozsáhlého sociálního programu rozmístěni v Chicagu, Philadelphii, Detroitu a Los Angeles. Tato masa nových voličů umožnila, aby v Demokratické straně vznikla frakce, která umožnila v prezidentských volbách vítězství Woodrowa Wilsona. Tím zajistila demokratům většinu v obou komorách Kongresu (v Senátu i ve Sněmovně). Pozdější Wilsonův prezidentský poradce rabín Stephen Wise tak o něm mohl již r. 1910 pronést tato „prorocká“ slova:

„V úterý bude prezident Princetonské univerzity zvolen guvernérem tohoto státu. Funkční období guvernéra však nedokončí, neboť se v listopadu 1912 stane prezidentem USA. V březnu 1917 bude uveden do úřadu prezidenta podruhé...“

A skutečně, 28. prezidentem USA se stal, na dvě funkční období (1913-21), Woodrow Wilson, známý mj. tím, že na konci První světové války vyhlásil 14 bodů „Práva na sebeurčení národů“, jež mj. zapříčinily pád rakousko-uherské monarchie.

Ve snaze vyhnout se tehdy nepopulárnímu pojmu „centralizované bankovníctví“, byly Kongresu USA předloženy dva návrhy zákona o „Federální rezervě“ (FED). 23. června 1913 o nich mluvil v Kongresu také Wilson, hrozící, že zasedání Kongresu nerozpustí, dokud zákon nebude přijat... Senát a Sněmovna tehdy schválily dvě různé verze zákona. Byl ustaven Konferenční výbor (6 demokratů a 2 republikáni), jenž z obou verzí udělal jednu. Ta pak prošla Kongresem 23. prosince, kdy už mnoho kongresmanů (těch co slavili Vánoce) bylo mimo Washington. Do hodiny podepsal zákon také prezident Wilson. Tím FED dostal vánoční dárek, neboť do jeho vlastnictví přešlo zlato a stříbro z trezorů bank Unie a světoví bankéři získali kontrolu nad měnou a tedy i ekonomikou USA ze zákona, nikoliv jen dočasným kontraktem...

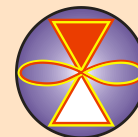
Plk. House, nejbližší přítel a nejdůvěrnější poradce, kterého W. Wilson nazýval svým „druhým já“, ve své anonymní novele „Philip Dru: Administrator“, napsal: *„Je podivuhodnou náhodou, že inflační měna a odstupňovaná daň z příjmu, požadovaná Centrální bankou (FED), tvoří také dva důležité body Komunistického manifestu...“*

J.M. Keynes, pozdější poradce Franklina D. Roosevelta, v roce 1919 napsal v knize „The Economic Consequences of Peace“: *„Lenin prohlásil, že nejlepší způsob jak zničit kapitalismus, je zničit jeho finanční systém... díky kterému mohou vlády (tedy nejen bankéři) postupnou inflací tajně a nepozorovaně konfiskovat významnou část bohatství občanů...“*

A skutečně, r. 1917 zahájil V.I. Lenin krvavým terorem Bolševiků systematický rozvrat finančního systému i ekonomiky Ruska, aby r. 1921 zavedl NEP (novou ekonomickou politiku). NEP, jako ruskou variantu amerického FED, zrušil r. 1929 J.V. Stalin, který tak vrátil finance do státnických rukou...

Tři roky po zavedení Federální rezervy prezident Woodrow Wilson prohlásil: *„Rozvoj národa a všechny naše aktivity jsou v rukou několika mužů... Naše vláda se stává jednou z nejhorších, jednou z nejúplněji kontrolovaných a ovládaných vlád v civilizovaném světě... to není vláda svobodného úsudku, to není vláda většiny, to je vláda názoru a nezákonného nátlaku malé skupiny nejdůležitějších mužů.“*

Takový obrat ve výrocích zasloužilých příznivců FED není zdaleka ojedinělý. Také o bankéřích (soukromých i státních) se ví, že inklinují k financování obou konfliktních stran a že tak mají své lidi na obou stranách...

Závěr

Metodika TSO je nabídkou ke změně stavu společnosti,
nemůže a nesmí však nikomu nic předepisovat. Tato metodika ukazuje, že je možná jiná forma
společenského soužití než jen otrokářská totalita.

V rámci občanské iniciativy pro TSO vycházíme ze zákonitostí, které objevil a popsal Rudolf Steiner, patřící stejně jako mnoho dalších k našim významným inspiracím.

K předložené metodice TSO přistupujeme v duchu myšlenky významného moravského podnikatele Tomáše Baťi:

„Každý vážný problém vyžaduje myšlenku na jeho řešení. Každý, kdo má odpovědnost
za tento problém, svolá skupinu lidí a tuto myšlenku „brousí“ dalšími mozky.
Požaduje se aktivní přístup k řešení a duch spolupráce.“

V současnosti je již metodika TSO kolektivním dílem desítek lidí, jejichž příspěvky či otázky přispívají k upřesňování ideje a metodiky TSO. Nic, co z uvedeného předkládáme, není spekulativním „předpisem“ (svobodní občané o těchto věcech mohou rozhodnout i jinak), ale vyplývá to z logiky věci.

Pokud vás metodika TSO zcela neuspokojí, nedejte se odradit, ale konkretizujte své otázky (popř. námitky) do jednotlivostí v diskusním fóru na <http://www.tso.cz>. Získat tím můžeme všichni.

Naše moravská iniciativa říká - předloží-li někdo lepší řešení chodu společnosti, rádi se přidáme. Protože se tak doposud nestalo a všechny námitky proti metodice TSO jsme ve veřejné diskusi obhájili, budeme nadále informovat o této metodice jako o nejlepší možné a tolik potřebné cestě z bludných kruhů totalit ke skutečné svobodě.

Tak jako reálnou sociální svobodu a individuální svobodomyslnost (vč. výchovy ke svobodě) může vnést do TSO jen plnoprávný občan, tak může být do TSO vnesena i láska.

Skutečně milovat může jen živý člověk, nikoli sociální organismus,
byť sebespravedlnější a sebedokonalejší.

* * *

**Nedejme se nikým a ničím na světě odradit od hledání způsobu,
jak se o své štěstí postarat sami.**

NADĚLME SI SVOBODU!!!